

Giới thiệu Không May Yêu Thương Người

Bạn đang đọc truyện Không May Yêu Thương Người của tác giả Ngân Thảo trên trang đọc truyện online. Như không dám tin vào hai mắt của mình Có phải ông trời thương nàng rồi xa nhà ba nghìn dặm, Mới khiến cho nàng xuyên qua gặp lại được Lenno sao ??? (e hèm...xin giải thích thêm Lenno ở đây chính là tên con mèo do tỷ ấy nuôi) Còn hần... Tướng mạo ngây thơ, thân hình mảnh mai, thân thể luôn lạnh toát. Làm cho nàng luôn muốn hảo hảo che chở hần. Đôi lúc thì an nhiên tự tại, có lúc lại lơ đãng muốn làm nũng nàng. Cái dạng kia làm cho nàng càng muốn chiều cổ... Cái gì? Hần không phải Lenno, mà là mà là con trai độc nhất của gia tộc Đông Phương. Đông Phương Hình Tôn trong truyền thuyết nổi tiếng lãnh huyết vô tình sao? Mặc kệ mặc kệ, nàng đã không may yêu thương hần, Hần còn muốn thế nào ?!

Bạn đang đọc truyện *Không May Yêu Thương Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Chương Thứ Nhất

-“Nói ! Là ai gây ra chuyện này, khiến cho Nguyệt Lão ...Ách .. Như vậy, quả là không giống Nguyệt Lão”

Tọa tại nơi cao nhất trong đại điện, Ngọc Đế phẫn nộ nhìn hai vị tiểu tiên đang quỳ mặt đất. Đúng là giờ phút này Nguyệt Lão thật khiến cho người ta đồng tình — trên đầu hần mũ quang cong vẹo treo ở hai bên tai, râu bạc dài giờ lại bị cắt bỏ nham nhở , cao thấp không đều, còn quan phục thì dính đầy hồng tuyến (dây tơ hồng se duyên), thật sự là không thể được – không thể được!

-“Ngọc Đế nhất định phải làm chủ cho vi thần a”- Nguyệt Lão nước mắt nước mũi đầm đìa, khóc lóc kể lể với Ngọc Đế.

Ngữ điệu chua xót đến nỗi làm cho thiên thần trên điện đều cảm thấy đồng tình, đồng thời lại cảm thấy may mắn vì không phải là mình. Ai bảo Nguyệt Lão “may mắn” như thế nào lại bị hai tiểu tiên mang đi làm trò chơi , mà một khi đã bị hai tiểu tiên xem như đồ chơi thì ...kết quả tất nhiên là bộ dáng lúc này rồi.

-“Đương nhiên .. Ách ... Nhất định lần này trăm sẽ theo lễ công bằng mà xử trí”

Ngọc Hoàng Đại Đế thật chịu không nổi . Hăng giọng, một bên trấn an Nguyệt Lão, một bên lại nhìn vào hai cái tiểu yêu đang quỳ trên điện.

-“Hai người các ngươi nhiều lần phạm sai lầm ở Thiên Giới, Thiên Đình bị các ngươi quấy rối đến chướng khí mù mịt, bây giờ còn dám dùng hồng tuyến (dây tơ hồng) trong phòng của Nguyệt Lão khiến cho loạn thất bát tao, nhân duyên ở nhân gian trở nên thác loạn. Phải bị tội gì?”

-“ Phụ vương, thần nhi thật không phải cố ý” – Một trong những hai tiểu thiên mặc một bộ Hồng Y- Tiểu Bạch tiên , thì thào mở miệng.

-“Đúng vậy” – Tiểu Thanh tiên – một thân áo xanh tiếp lời – “Chúng ta chỉ là muốn chiều cổ Nguyệt Lão. Chỉ có điều không như mong muốn làm trò ngại mà thôi”

Đúng, cho nên kết luận chính là — “Chúng ta vô tội” – Hai cái tiểu tiên khẳng định hùng hồn.

-“Các ngươi vô tội?!” – Ngọc Hoàng Đại Đế liếc mắt qua vẻ mặt thê lương của khổ chủ , Nguyệt Lão thật đáng thương. Nguyệt Lão trước đây đều xem chôn râu như tuyết như sương là bảo bối, mỗi ngày quên không quên dùng sương sớm để tắm bộ hộ lý một lần (chà rửa sạch sẽ) . Vậy mà hôm nay lại bị hai cái tiểu “ngịch tử” này hủy đi sạch sẽ.

Bạch tiên, Thanh tiên – hai tiểu tiên gật đầu như bầm tỏi “Là a! Đúng vậy!.Bọn họ chính là lâu lâu hảo tâm, sợ Nguyệt Lão do trợ thủ Hồng Linh Tiên Từ xin nghỉ phép mà đám đương không hết công việc, mới đi hỗ trợ.”

Còn không biết xấu hổ mà vẫn tiếp tục nói, một điểm cũng không biết hối cải. Ngọc Đế tức giận nhìn hai tiểu tử không biết hối cải. Từ ngày hai cái tiểu hần tiên này xuất hiện, cuộc sống của hần không có một ngày an ổn, đứng ngồi không yên, nếu không phải tiên nhân đến cáo trạng, cũng là đến để kêu than ; làm cho hần đến tóc cũng thêm bạc trắng, không còn vẻ anh tuấn tiêu sái như trước.Sớm biết như thế, hần lúc trước không nên sinh hạ hai cái tiểu tử này.

“Các ngươi đã không biết xấu hổ mà còn nói là hỗ trợ? Nếu là hỗ trợ, có tất yếu phải cắt đứt toàn bộ hồng tuyến – còn cắt cả râu mép của Nguyệt Lão sao?” .

“Cái này sao – Bởi vì dây tơ của Nguyệt Lão đều là màu hồng , không có màu khác, nên chúng ta rất thông minh; nghĩ đến cái râu bạc của Nguyệt Lão cũng có thể dùng làm dây tơ. Chỉ dùng dây tơ hồng đến quần mấy con búp bê thì quả là quá đơn điệu, tốt hơn là nên có điểm mới lạ. Nói cách khác, râu mép của Nguyệt Lão bị cắt bỏ là điều dĩ nhiên”

Cái gì cũng nói được . Cũng là do ngày thường hần quá sùng bợ họ, nên mới làm ra kết cục này.

-“Tóm lại , lần này các ngươi phạm lỗi quá lớn, cho nên trăm muốn phạt các ngươi đi nhân gian . Chỉ khi các ngươi tìm được người có tâm địa thiện

lương, thực hiện giúp nàng một nguyện vọng mới có thể quay lại Thiên Đình, biết không?!” Ngọc Hoàng thiết khi nên làm cho bọn chúng chịu chút cực khổ.

–“Đi nhân gian?! — Nha thật tốt quá, ta còn chưa từng đi qua!”

–“Oa, ta trước kia từng nghĩ muốn nếm qua món ăn nhân gian, hiện tại rốt cuộc cũng có thể thực hiện được”.

–“Đúng rồi, đúng rồi, ta còn nghĩ muốn đến nhân gian chơi một chuyến”

–“Phụ vương, người nói sớm một chút có phải hơn không, hại cho chúng ta lo lắng”

Thanh âm hưng phấn, một điểm cũng không nghe ra là đang phải chịu phạt.

“Các ngươi...” –Ngọc đế khiếp sợ ngồi trên điện nhìn hai tiểu tiên vui cao hứng, vui sướng đến độ hoa chân múa tay liên tục – “Các ngươi phải biết rằng, đi rồi thì không thể nói quay về là về được” ..

Như thế nào con hán đều là quái thai a ?

–“Biết rõ a, biết rõ a”. Ai, nếu biết sớm bị phạt một chuyện tốt như vậy thì tám trăm năm trước bọn họ đã sớm cắt đứt toàn bộ dây tơ hồng của Nguyệt Lão rồi.

Vì vậy, rất dứt khoát, hai cái tiểu tiên thu dọn quần áo, vỗ vỗ cái mông, liền đến nhân gian ——

Ta biết rõ chuyện tình gì đã xảy ra, chỉ là nó vượt xa khỏi trình độ tưởng tượng của ta. Sau đó, có người nói cho ta biết đây chỉ là một giấc mộng, sau khi tỉnh dậy mọi chuyện sẽ y như ngày hôm qua. . Nhưng có lẽ từ ngày quen biết hai cái tiểu thần tiên kia, ta tựa đã biết, bọn họ sẽ là của nợ của ta a.

Mưa, không biết bao lâu thì tạnh.

Một nam nhân đang ôm thê tử, quỳ gối trước một người thiếu niên, trên khuôn mặt tuần tú có lo lắng, thống khổ, cùng vớituyệt vọng.

–“Thật sự .. Vô luận như thế nào ngươi cũng không cứu Bối nhi sao?” Thanh âm khàn khàn mang theo một tia khóc nức nở. Bối nhi – là nữ nhân quan trọng nhất của hán, mà hán không có cách nào cứu nàng.

–“Ngươi thật sự muốn ta cứu nàng sao?” – Thiếu niên nhẹ nhàng vén lọn tóc lên trán, hờ hững xem hai người nam nữ trước mắt, quả thật rất hờ hững. Phảng phất trong mắt hán có thể hiểu, đối với hán- căn bản sinh tử rất phiến toái.

–”Vâng”-Nam nhân kiên định nói : “Chỉ cần có thể cứu Bối nhi.Muốn ta làm gì cũng được” Cho dù là muốn cái mệnh này của hán cũng được.

–“Thế nào cũng có thể sao? Vì cái gì lại có người có thể vì một người khác mà trả giá ?- Đã như thế, vậy ngươi cứ quỳ trước cửa Đông Phương phủ cho đến khi ta hài lòng mới thôi”. Thiếu niên chậm rãi mở miệng nói, không thể nhận ra bên khóe môi lại nhếch lên một đường cong.

Đường triều – năm Trinh Quán

Đương kim giang hồ trong chốn võ lâm, nhắc đến điều làm cho người ta sợ hãi.. Ách ... Là kính sợ người. Cho dù Thất lão nhân gia – nay đã 80 tuổi nhưng tuyệt đối không phải là là minh chủ võ lâm không ra gì, nhưng cho dù nội lực có cao sâu tới đâu, nhưng cũng sớm đã không bằng lúc còn trẻ oai hùng.

Mà ba người : Ngân Kiếm, Sát Thần, Tà Y – là những tên làm cho người người kinh sợ, đây là những danh xưng mà giang hồ đặt cho ba người bọn họ.

Phàm là người ngao du trên giang hồ, dù là Chương môn đại giáo chủ hay đến những giang hồ nhỏ làm trò xiếc cũng biết đến đại danh của ba người ấy. Đương nhiên, nếu ngươi là người mới bước chân vào giang hồ, chưa từng nghe đại danh của ba người đó, không vấn đề gì, chỉ cần tùy tiện bắt một người nào đó hỏi qua thì đảm bảo đối phương cũng sẽ cho ngươi biết đại danh của ba người bọn họ.

Cho nên nói, ba người ấy rất có danh, nổi danh đến nỗi có thể làm cho người khác phải nhượng bộ mà lui binh. Nếu lời nói của ngươi có chọc đến Minh chủ võ lâm, tốt xấu gì thì may ra mạng sống vẫn có thể bảo toàn. Nhưng nếu lời nói ngươi chọc đến ba người bọn họ... Ai, xin khuyên một câu, ngươi tốt hơn hết là tự cầm đao mà cắt cổ a, dù sao giang hồ thường đồn đãi “Minh chủ võ lâm có thể chạm, tuyệt không đụng đến Kiếm Thần Y”- những lời tuyệt không sai!!

Trước tiên là nói về Ngân Kiếm – Quân Huyền Tuyết. Nghe đồn võ công của hán tuyết đỉnh, tài đánh đàn thì có thể nói là thiên hạ đệ nhất, tuy thế nhưng từ trước đến nay không hề có ý định tranh đấu trên gian hồ, cũng có thể coi là người “nhân từ” nhất trong số ba người.Nếu không phải vì 5 năm trước, Quân Huyền Tuyết năm ấy 17 tuổi, chỉ trong vòng một đêm, dùng một cây đàn Thúy Ngọc Tuyết bình định Hắc Nhai trại hơn 200 người, thì có lẽ đến bây giờ cũng không ai biết đến đại danh của hán.

Về phần Sát Thần – Thiên Vô Thiện – nghe danh cũng biết >oo< với soái ca *mắt chớp chớp*), không phải Sát Thần – Thiên Vô Thiện, mà là Tà Y –

Đông Phương Hinh Tôn (hồ hồ .. cuối cùng nhân vật chính của chúng ta cũng xuất hiện), hẳn không những là một thân võ công đầy mình, còn là người tinh thông y lý cũng độc được. Không ai có thể làm cho người khác sống bằng chết như hắn, cứu người cùng giết người thường thường chỉ dựa vào yêu thích. Nếu như rơi vào tay hắn, như vậy chỉ còn nước bái Phật, hy vọng có thể chết sớm sớm để còn đi đầu thai...

Cho nên nói dù có chuyện gì, tốt nhất không được chọc đến ba người kia.. A Di Đà Phật – Cầu Phật Tổ phù hộ !!!

Là mộng, nhất định là mộng!

Hai tay men dọc theo chiếc váy dài, ngơ ngác nhìn bãi cỏ trống trải bao la, kiểu tóc phải mất hai tiếng đồng hồ mới làm xong bị con gió thổi qua làm rối bù cả lên.

Vì cái gì? – Vì cái gì chỉ có một mình nàng a! Hai cái tiểu thần tiên chết tiết kia đâu? Bọn họ tốt cùng là đã chạy đi đâu? Rõ ràng ba người khi xuyên không qua đều đứng cùng một chỗ, sao giờ này lại chỉ có mình nàng – trừ nàng ra thì không có ai, cả nửa nhân ảnh cũng không thấy được.

Mặt cỏ xanh biếc, mây cây đại thụ cổ to lớn che cả bầu trời, những làn gió xuân ấm áp len qua màu xanh của hoa cỏ, sự yên lặng cùng thanh u này hiện nay rất khó thấy ở hiện đại.

Nhanh chóng nhắm mắt lại, nàng hít sâu một hơi... Nhưng ánh mắt vẫn tìm kiếm xung quanh, tuy không thấy rõ ràng nhưng chung quy chỉ có mình quanh đây nàng- Đúng! Nhất định là như vậy!

Thanh âm ngày hôm qua vẫn còn hiện lên bên tai nàng:

-“Tóm lại đều tại các ngươi, các ngươi tốt nhất nên nhanh đưa ta đến Đường triều, để ta đi tìm Uyển Uyển đem nàng về”. Đúng vậy, nàng nhớ rõ bản thân ngày hôm qua đã nói thế.

Sự tình ra sao thì xin lỗi ngược dòng về nửa tháng trước, nàng cùng bạn thân là Uyển Uyển trên đường tan học về, chỉ vì bạn tốt của nàng vô tình trong một lúc đã nói muốn đi gặp Tàn Thủy Hoàng thì đột nhiên gặp hai người tự xưng là Tiểu Thanh tiên và Tiểu Bạch tiên; bảo là muốn giúp Uyển Uyển hoàn thành ước nguyện. Mặc kệ người trong cuộc có đồng ý không, không nói lần hai liền làm cho Uyển Uyển biến mất tại năm 2003.

Mà nàng chính là ở một bên nhìn từ đầu đến cuối kết cục chính là té xỉu!!! Sống đã 18 năm trôi, trong trí nhớ nàng có lẽ đây là lần đầu tiên bị bên ngoài kích động đến mức té xỉu.

Nhưng mà dù bất cứ chuyện gì cũng không nên quá trông cậy vào hai cái tiểu thần tiên lai lịch bất minh này. Tự xưng là hai con được Ngọc Đế sủng ái nhất – Hoàng tử và công chúa của Thiên Giới.

Nói là đưa Uyển Uyển đến gặp Tàn Thủy Hoàng cuối cùng lại bị đưa đến Đường triều. Đúng vậy, là Đường triều chứ không phải là Tàn triều. Tuy là thần tiên, lại ngu môn lịch sử (ôi em xỉu). Hơn nữa bọn họ đưa đến sai địa điểm lại còn hùng hồ hỏi lại: “Tàn Thủy Hoàng, không phải hắn ở Đường triều sao?”

-“Ta van ngươi, Tàn Thủy Hoàng, Tàn Thủy Hoàng, nghe thấy danh tự thì biết là Tàn triều a, không những vậy tám lần xuyên không đều không đến được Đường triều.”

Nhưng mà, hai cái tiểu quý gây sự tổng sai địa điểm, nhưng lại không có ý gì hỏi cái, mức độ dày của da mặt có thể đo bằng tường thành =.=. Đã vậy còn ở nhà nàng ăn chơi nửa tháng, làm hại nàng phải gờ nắm đấm uy hiếp, cường ép bọn họ cùng nàng đến Đường triều tìm Uyển Uyển.

Uyển Uyển mất tích, biết rõ Uyển Uyển chỉ đi cùng nàng. Hiện tại, Lương gia vì tìm Uyển Uyển nên đã loạn hết cả lên, mà nàng không biết nên làm sao để giải thích với họ. Căn cứ theo lời nói của hai tiểu tiên, Uyển Uyển ở cổ đại hết 100 ngày sẽ tự động trở về hiện tại, nhưng là người ở hiện tại không có tiền ở cổ đại thì làm sao mà sinh tồn. Cuối cùng nàng quyết định đi tìm Uyển Uyển, chỉ hy vọng Uyển Uyển trước – ngàn vạn lần đừng đồng chết, đối chết.

Bất quá – với tình huống trước mắt – nàng trước hết có nên lo lắng cho tình trạng của mình ???

“Trời ơi, nguyên lai thật không phải là hoa mắt!”. Cố gắng mở to hai mắt, nhưng vẫn không thấy người nào, nàng rốt cục cũng hiểu được cảm giác: “Phong Tiêu Tiêu này Dịch Thủy Hân, trắng sì vừa đi này không phục phẩn” (Ý nói quyết tâm sắc đá)

-“Hai thần tiên chết tiết các ngươi, nhớ kỹ cho ta!” – Như tiếng sấm hô vang tận trời xanh, chỉ tay lên trời. Nàng chỉ biết, hai tiểu hài tử tự xưng là tiểu thần tiên tuyệt đối không đáng tin cậy. Mà hiện tại, kết luận là nàng phải dựa vào chính mình để tìm được Uyển Uyển tại Đường Triều trước khi chết đói.

Cùng thời khắc đó!! Ở một nơi xa xôi.

Lạnh quá, thật sự rất lạnh, toàn thân đều có cảm giác ớn lạnh. Tua là mặt trời đã nhô lên cao, nhưng Tiểu Thanh tiên vẫn không nhận được rung mình một cái – “Bạch tiên, chúng ta thật sự phải đi Hàng Châu tìm Lương thí chủ sao?”

Hắn dừng bước, nhìn Tiểu Bạch tiên đi bên cạnh. Nói là “Lương thí chủ” thật ra chính là người mà bọn họ giúp thực hiện nguyện vọng – Uyển Uyển.

Có phải thiện lương hay không thì không biết, dù sao muốn điều tra cuộc đời một người thật sự quá mất thời gian =.=. Chẳng qua bởi vì nguyện vọng gặp được Tàn Thủy Hoàng so ra có chút dễ dàng, cho nên bọn họ mới lựa chọn Uyển Uyển để “phục vụ”. Nhưng hôm nay xem ra, quyết định lúc trước là sai lầm, hiện tại bọn họ lại vướng phải một người rắc rối.

“Chẳng lẽ ngươi không định đi tìm vị Quý thí chủ trước sao?” - Bạch tiên một thân hồng y liếc nhìn huynh trưởng. Vị Quý thí chủ, đương nhiên chính là Quý Như Ý. Lúc bọn họ cùng biến mất, chuyện tình này thật sự ngoài dự liệu, khi xuyên không qua thời gian, huynh muội hai người bọn họ lại cho rằng đã nắm tay Quý thí chủ; ai ngờ lúc sau mới phát hiện, rõ ràng cả hai đều không ai bắt được tay nàng, nên hiện tại mới làm cho Quý thí chủ bị ném ra Lạc Dương hơn năm trăm dặm. Mà bọn họ đang trong không gian cô đại, nên tiên lực cũng bị giảm xuống, nên căn bản không thể đi chuyển trong nháy mắt, chỉ có thể dựa vào hai cái đùi mà đi tìm thôi =.=

“Không cần phải!” - Tiểu Thanh tiên lắc mạnh đầu, không cần nghĩ, hắn cũng biết sắc mặt vị Quý thí chủ hiện tại khó coi đến mức nào. Nếu như bọn họ bọn họ đi tìm vị Quý thí chủ trước, tuyệt đối nàng sẽ dùng quyền đâm cước đá công thêm n lần bạo lực (Mik: tỷ tỷ bạo lực thế sao!! >o<)

Bây giờ ở thời hiện đại đã không còn tôn trọng cái gì “thần tiên mỹ đức”, mà Quý Như Ý là một ví dụ điển hình.

-“Xem ra chúng ta trước hết cứ đi tìm Lương thí chủ thì tốt hơn” – Tiểu Thanh tiên liếm liếm môi. So với Quý thí chủ bạo lực thì Lương thí chủ hẳn là đối với bọn họ ôn nhu hơn một điểm a.

-“Ân” – Tiểu Bạch tiên gật gật đầu, nhỏ giọng đáp. Bọn họ muốn tranh thủ thời gian tìm Lương thí chủ trước, sau đó sẽ quay lại tìm Quý thí chủ, rồi đưa các nàng toàn bộ quay về hiện tại...

Tiểu Bạch tiên – nàng bây giờ bây giờ nghi ngờ nhìn lên bầu trời than thở -“Thanh tiên, ta thật đói”. Bụng nàng bây giờ đang khóc thét, nhắc nhở nàng đến giờ dùng bữa rồi.

-“Ta cũng vậy!”- Xem ra bọn họ trước khi tìm Lương thí chủ phải giải quyết cho ẩm bụng đã. Phật Tổ phù hộ, chỉ mong bọn họ sớm có thể quay trở về Thiên Giới. Sau đó, bọn họ tuyệt đối không lo lắng mà đi nhỏ sạch chòm râu của Nguyệt Lão. (Mik: ôi Nguyệt Lão đáng thương =.=)

Lạc Dương – Phủ Đông Phương- Linh tiên.

Rèm trướng mỏng, khói nhẹ lượn lờ. Tầng tầng lụa trắng trong suốt, một thiếu niên đang ngủ say trên đồng lụa trắng ấy; khuôn mặt như trẻ con đang ngủ, khiến người ta không nhìn được mà ngắm nhìn, đôi long mi thật dài vênh cong lên như chiếc quạt; đôi môi đỏ mọng đầy diễm lệ, sống mũi cao thẳng với hai hàng lông mày bên cạnh điểm một nốt ruồi chu sa, da thịt trắng như sương như tuyết càng thêm phần xuất trần thoát tục.

-“Tôn...” – một thiếu nữ nhẹ hô danh tự của vị thiếu niên kia, thanh âm nhu thuận bay vào bạch sắc sương phòng, một thân ảnh vậy y phục màu lam nhẹ nhàng tiến đến trước giường.

“Ngô” – Thanh âm thì thào của người thiếu niên trên giường, long mi có chút lay động.

“Tôn, dậy đi thôi” – Thanh âm nhu thuận nói tiếp, bàn tay trắng nõn kéo tấm lụa trắng ra.

“Là tỷ tỷ sao?” – Híp đôi mắt lại, thiếu niên tay chống đỡ cái trán, ngăn cho ánh nắng mặt trời hắt vào.

“Ân” - Thiếu nữ gật đầu, quan sát ngoài cửa sổ, nói tiếp:

“Nên dùng cơm trưa đúng giờ”

“Là sao?” – Đôi mắt như đêm đen sâu thẳm chậm rãi mở ra, thiếu niên hơi ngáy thơ dụi dụi đôi mắt (Mik: ôi soái ca dễ thương quá) - “Bây giờ là giờ nào?”.

-“Buổi trưa, muốn ta gọi người tới hầu hạ thay quần áo tắm rửa sao?”

-“Thay quần áo?” – Thiếu niên cười xùy một tiếng, chậm rãi ngồi dậy, làm cho mái tóc đen nhánh thuận thế rồi búi sau người. –“Tỷ tỷ đến chỗ của ta chỉ để nhắc ta dùng bữa đúng giờ thôi sao?”

-“Ta...” - Hai người đối mặt, thiếu niên yên lặng nhìn chằm chằm vào người thiếu nữ, khóe miệng nhếch lên một tia vui vẻ. Đệ đệ của nàng rõ ràng nhỏ hơn nàng, nhưng dường như có thể nhìn thấu suy nghĩ của nàng.

“Ngươi không có ý định cứu Bối nhi sao?” – Mục đích sâu kín nhất đã nói ra. Tuy cá tính của đệ đệ nàng minh bạch, nhưng nàng lại một lần nữa muốn xác định- “Phương Hi đã quỳ suốt hai ngày ngoài cửa rồi. Nếu như vẫn tiếp tục quỳ, chỉ sợ...”

Phương Hi là con trai độc nhất của chủ môn phái Thanh Thành, tuy nhiên võ công của hắn không được nổi tiếng trong giới võ lâm, nhưng hắn là người bề ngoài tuần tú khó thấy. Mà nàng, Đông Phương Quyển, cũng không thể thoát khỏi vẻ mặt tuần tú cùng với hành động khí độ say lòng của hắn. Nàng phát hiện bản thân mình cũng yêu hắn.

“Chỉ sợ cái gì?” Thiếu niên nhún mày hứng thú.

“Chỉ sợ Phuong Hi cùng Bối Nhi ngất xỉu tại cửa Đông Phuong phủ thôi...” – Thiếu nữ mấp máy môi. Tôn thấy chết không cứu nàng đã gặp qua nhiều lần. Đối với hần người hay vật đều không hứng thú, hần chưa bao giờ tiêu tốn nửa phần tâm tư vào đó. Là lãnh huyết sao?? Trong đầu Tôn lúc này cũng sẽ không có hai chữ “lãnh huyết”. Như hần nói, chỉ là tùy tâm sở dục (dựa theo tâm tình) thôi.

-“Tôn, người sợ đâm vào vết xe đổ của cha mẹ sao?”. Tám năm trước kia, trận gia biến đã làm nàng cùng Tôn mất đi song thân, đồng thời làm cho Tôn mất đi vẻ ngây thơ của một đứa trẻ. Từ đó về sau, tựa như sẽ không bao giờ được nhìn thấy nụ cười sáng lạn của Tôn nữa.

“Ta...” - Thiếu niên cau mày. – “Người phải biết ta không thích nhắc đến chuyện của cha mẹ”.

Giống như một con ác mộng luôn khắc trong đầu, cho dù hần không ngừng muốn quên, nhưng lại không cách nào làm được.

“Nhưng ta nghĩ cha mẹ sẽ không hối hận vì đã cứu vô số người. Về phần họ.. cha mẹ chỉ là cứu làm thôi!!”

Bạo kiếp tám năm về trước, là Tôn bảo vớ nàng – Người bị thương nặng nhất cũng là Tôn. Chỉ trong một đêm, dường như đệ đệ nàng đã thay đổi cả tính cách đến nỗi làm cho người khác không thể nhìn thấu

-“Nếu là cứu lầm, chi bằng không cứu không phải tốt hơn sao? . Dù cho có nhiều người chết hơn nữa đối với chúng ta cũng đâu có can hệ gì”.

-“Tôn...” – Thiếu nữ mở miệng như muốn phản bác, nhưng lại không biết phải nói gì. Sau trận gia biến ấy, toàn bộ Đông Phuong gia đều do một mình Tôn cai quản. Cũng vì thế nên ngay cả nàng cũng không thể phản đối lại đệ đệ.

-“Người thật sự không có ý định cứu” – Nàng muốn xác định lại một lần nữa.

“Vậy tỷ tỷ thật sự muốn cứu Bối nhi sao? Tỷ tỷ có thể tự mình đi cứu nàng ấy mà . Y lý và độc thuật chẳng phải tỷ cũng đều học qua rồi sao?” – Thiếu niên nhún nhún đáp.

Đúng là vậy, nhưng nàng thật sự không có cách giải kỳ độc trên người Bối nhi. Tuy là thừa nhỏ nàng cùng Tôn đều học y lý và độc thuật, nhưng thiên phú của Tôn lại cao hơn hẳn nàng rất nhiều. Y thuật của nàng chỉ có thể đối phó với các bệnh thường gặp, nhưng đối với kỳ độc trong người Bối nhi thì quả thật là vô phương vô pháp – “Ta không thể giải được độc mà Bối nhi trúng” – Thiếu nữ bất đắc dĩ nói. Cho dù nàng có hảo tâm muốn cứu nhưng cũng không cách nào làm được.

-“Tỷ tỷ tha thứ cho bọn họ sao?” – Thiếu niên hỏi.

Tha thứ ? Ánh mắt của nàng bỗng trở nên âm trầm – Nàng có tư cách gì để nói ra hai chữ “tha thứ” ???!

-“Điều này là do tỷ tỷ tự nguyện, không có gì cần phải tha thứ.” – Nàng đến bên giường, nhẹ nhàng vuốt mái tóc dài của người thiếu niên.

Bối nhi cùng Phượng Hi có tình cảm sâu nặng, chuyện này cả võ lâm đều biết, mà nàng... Chỉ có thể trách cho ông trời trêu người, làm cho nàng đã yêu người vĩnh viễn không bao giờ có thể yêu nàng.

Yêu một cách sâu đậm thì có thể làm được gì ? Nếu như không phải hai người yêu nhau thì tình yêu như vậy chỉ làm cho nàng càng đau khổ thêm. Nàng chỉ là đã yêu sai người sai thời điểm mà thôi. Nhưng cũng có điều đáng mừng bởi từ đầu đến cuối nàng cũng chưa từng nói ra suy nghĩ này với Phuong Hi, tuy yêu thương Phượng Hi nhưng nàng chỉ dùng thân phận một người bạn hữu để ở bên cạnh chàng. Tình yêu này, nàng nghĩ sẽ mãi mãi chôn vào đáy lòng, chờ cho thời gian phai nhòa mọi thứ.

“Tôn, người cứu Bối nhi đi” – Nàng cầu khẩn nhưng trong thanh âm lại có một tia đau khổ khó nhận ra. Hiện tại, nàng chỉ hy vọng Phượng Hi không phải đau khổ như thế này.

-“Nếu như ta không có ý định cứu ? “ – Thiếu niên một tay chống đỡ ngồi dậy, một tay vuốt trán, làm hiện ra nốt ruồi chu sa giữa hai hàng lông mày.

-“Ta không thích cứu người đáng ghét. Cho dù là tỷ tỷ cũng không thể ra lệnh cho ta”. -Đối với chuyện hần không muốn làm, không có bất kì người nào có thể miễn cưỡng hần. Từ trước đến nay chỉ có hần quyết định vận mệnh của người khác, không ai có thể làm điều ngược lại với hần. (Mik : ôi không bik khi ca ca gặp nàng ấy sẽ ra sao nhớ *cười nham nhở*)

Thiếu nữ nhìn chăm chăm vào nốt ruồi chu sa độc nhất vô nhị trên trán người thiếu niên, sau đó chậm rãi nhắm mắt lại. . Đúng vậy, cho dù nàng là tỷ tỷ hần, nhưng đây là Đông Phuong gia- mà hần lại là đứa con duy nhất – Đông Phuong Hình Tôn.

Tại Lạc Dương, không ai là không biết hào phú nổi tiếng Đông Phuong Hình Tôn. Cho dù đó là người bình thường đến nỗi không thể bình thường hơn cũng biết đến người này. Có thể nói, danh hiệu Tà Y cho Đông Phuong Hình Tôn hoàn toàn xứng đáng. Thật sự hần lãnh huyết đến nỗi làm cho người khác phải giận sôi. Tuy nói hần là y nhưng dưới tay hần, người bị hần độc chết thật sự rất nhiều. Trong ba người “Kiếm Thần Y”, hần cũng là người tàn nhẫn vô tình nhất. So với Ngân Kiếm – Quân Huyền Tuyết cùng Sát Thần – Thiên Vô Thiện âm tình bất định, người trong giang hồ càng không muốn đụng đến Tà Y – Đông Phuong Hình Tôn lãnh huyết vô tình.

Nhưng không đụng đến cũng không có nghĩ là không đi cầu người. Người trong giang hồ, không ai là không tránh khỏi sinh lão bệnh tử; mà y thuật Đông Phuong Hình Tôn chính là đệ nhất thiên hạ. Cho nên, dù tích cách của Đông Phuong Hình Tôn thật sự làm cho người khác giận sôi nhưng mọi người đều đối với hần một phần vừa tôn kính, phần còn lại là sợ hãi y lý cùng độc thuật của hần. Thứ hai, võ công của hần đúng là phi phàm, nếu không thì không

thể nào nổi danh bằng Quân Huyền Tuyết và Thiên Vô Thiện.

Mà đối với chức vị người hầu của Đông Phương gia trong thành Lạc Dương, tuy có rất nhiều người ham muốn nhưng lại không dám. Ham muốn ở đây chính là tài phú của Đông Phương gia rất lớn cho nên tiền lương của người hầu không phải là ít, có thể nói là hơn gấp mấy lần tiền lương của người hầu phủ đệ khác. Nhưng điều mà làm cho người khác phải lùi bước đó chính là chủ nhân của Đông Phương phủ – Đông Phương Hình Tôn.

Mặc dù rất muốn nhận được lương cao nhưng tánh mạng quan trọng hơn. Hơn nữa nếu được ở nơi đó, người ta thường nói sẽ không sợ không có củi đốt. Tuy nhiên trừ phi thật cùng đường, nếu không sẽ không có người đến Đông Phương gia làm người hầu. Cũng vì vậy, mảnh giấy tuyển người được dán trên tường đến bây giờ đều không ai chú ý tới; chỉ riêng một đôi mắt (Mik : e hèm .. sắp có cảnh hay đây ^^)

–“Cái kia .. Đông Phương phủ được nói ở trong mảnh giấy này ở đâu?” – Lắc lắc tờ bố cáo trong tay, Quý Như Ý hỏi một lão bá bên cạnh.

–“Cô nương thật sự có ý định đến Đông Phương phủ?” – Lão già hoài nghi hỏi thăm.

“Àn “ – Quý Như Ý gật đầu nói.

Thật là tốt khi ở cổ đại cũng có thể tay làm hàm nhai (có thể kiếm được việc), nếu như không năng hần là sẽ chết đói. Đương nhiên, vẫn còn một lựa chọn khác, bản thân nàng chính là tiền. Dù sao ở cái thời cổ đại này cũng có kỹ viện thanh lâu. Chỉ có điều, bằng thân hình cùng tướng mạo của mình, nàng thật sự biết cho dù năng “bán thân” được nhưng tiền có lẽ không cao (Mik: tỳ cũng biết mình biết ta đây chứ >”)

Bạn đang đọc truyện *Không May Yêu Thương Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Chương Thứ Hai

Ta gặp người không biết do ngẫu nhiên hay đã được định trước. Ta nhìn thấy gương mặt ngây thơ, thân hình mảnh mai, nhìn thấy đôi tay lạnh như băng ấy làm ta thật sự muốn hảo hảo che chở người, bảo vệ người, người làm cho ta có cảm giác muốn bảo vệ ai đó. Gặp lại người, làm ta nhớ đến Lenno nhà ta. Hần luôn thân thiện một chỗ, rồi làm lơ đang muốn làm nũng ta. Đương nhiên Lenno là con mèo, mà người – là người (Mik: ôi tỳ tỳ *xiu*)

Là nha hoàn, nói đơn giản, chính là làm việc tạp, việc của Quý Như Ý hiện tại chính là như vậy. Tuy nhiên, theo sự phân phó của Hà bá bá, công việc chủ yếu của nàng là quản lý Hậu Hoa Viên, bởi nhân lực không đủ, nàng vẫn thường phải hỗ trợ phòng bếp, hoặc quét dọn hành lang, hoặc là giặt quần áo (Mik: ôi tỳ tỳ !!!).Bất quá từ ngày nàng phá hư 10 bộ y phục, có lẽ công việc giặt quần áo từ nay về sau cũng sẽ không đến phiên nàng (Mik: không biết là nên buồn hay vui đây >”)

Bạn đang đọc truyện *Không May Yêu Thương Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Chương Thứ Ba

Người thật sự rất giống một tiểu hài tử, luôn làm cho người khác vui vẻ. Ngày qua ngày ta dần đã quen với việc yêu mến người. Người ngây thơ làm cho ta bất giác luôn muốn bảo vệ người, xem người như một người đệ đệ và che chở như với Lenno vậy.

Gió mát nhẹ thổi, mây trời bồng bênh, ánh nắng mặt trời ôn hòa rơi xuống. ...

–“Thời tiết rất tốt a!” – Nhịn không được Quý Như Ý ngồi dậy bẻ cổ, duỗi lưng (Mik: Ôi tỳ ôi “thực nữ” đâu hết rồi).

Với thời tiết tốt như thế này mà không có ai tán gẫu nếu nói không buồn thì nàng đúng là đang gát người. –“Không biết sau này còn có thể gặp được Tiểu Hạnh nữa hay không?” – Hần và Lenno đều rất tùy hứng, nhưng mà nàng đúng là không cách nào ghét bỏ được cái tùy hứng ấy. Có lẽ nói nàng đã giống như là tỳ tỳ của hần rồi (Mik : soái ca quá thăm>”< .. bị người ta xem là đệ đệ)

Nàng có nhớ rõ ngày hôm qua khi kể cho Giai nhi nghe chuyện này, nàng ta sống chết vẫn không tin.

–“Ngươi thật sự gặp được một được đồng rất tuần suất sao?” – Giai nhi hỏi nàng.

–“Là a” – Nàng khẳng định nói – “Tuổi tuy nhỏ nhưng cao hơn ta rất nhiều. Khuôn mặt rất ngây thơ làm cho người ta cảm thấy hân như một tiểu động vật vậy. Một khi hân không nói chuyện thì lại làm cho người khác cảm giác được sự cô độc”. (Mik: từ đệ đệ mà tỷ cho người ta xuống tới tiểu động vật rồi sao >””””

Bạn đang đọc truyện *Không May Yêu Thương Ngươi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Chương Thứ Tư

Ta thích cảm giác lúc ngươi ở bên cạnh ta, cũng thích lúc ngươi làm bạn với ta. Chỉ là khi ta lơ đãng nhìn vào cặp mắt của ngươi thì bất giác bị cặp mắt ấy hấp dẫn. Rõ ràng là ngươi hồn nhiên, ngây thơ nhưng vì cái gì mà lại mãnh liệt bất chấp tất cả?

–“Như Ý, ngươi thật sự sẽ ở bên cạnh ta sao?” – Thanh âm lẩm bẩm bên cạnh vang lên.

–“Ân” – Xé một miếng bánh bao trong tay, Quý Như Ý liền đưa đến miệng Đông Phương Hình Tôn –“Láu lỉnh, ngươi phải ăn chút gì đó như vậy về sau sẽ không sinh bệnh.” – Vì phòng ngừa hân buổi sáng chưa ăn gì nên nàng mỗi lần gặp mặt đều mang theo bánh bao cho hân ăn.

–“Ta sẽ không sinh bệnh.” – Hân há miệng để nàng dứt bánh bao cho hân – vừa ăn vừa nói. Nếu có thật sự bị bệnh thì hân cũng sẽ tự chữa cho mình.

–“Thật sao?” – Nàng rõ ràng không tin.

–“Ân” – Hân khẳng định trả lời.

Hân đúng là chỉ thích nói – Quý Như Ý cầm miếng bánh bao cuối cùng nhét vào trong miệng Đông Phương Hình Tôn – “Tiểu Hạnh, lát nữa ta giúp ngươi bó tóc”. Mấy ngày nay, nàng rất thích chơi với mái tóc của hân nên đâm ra bị nghiện (Mik: Đây là nguyên văn a.. Mik hok thêm bớt đâu). Vì muốn bó cho hân kiểu tóc cổ đại nên nàng thậm chí có ý học tập Giai nhi, khiến cho hiện tại mỗi lần gặp mặt Giai nhi nàng ta đều dùng ánh mắt mập mờ nhìn nàng.

–“Hảo” – Đông Phương Hình Tôn gật gật đầu, xoay người ngồi xuống.

Mái tóc đen mềm mại này thật sự có thể đem đi để quảng cáo. Thật không biết cổ nhân dùng phương pháp gì để dưỡng tóc, chất tóc rõ ràng tốt hơn ở thể hệ của nàng nhiều.

Quý Như Ý vừa vuốt mái tóc dài của Đông Phương Hình Tôn vừa mang ra một cây lược. Nàng nhớ rõ mỗi khi còn bé điều rất yêu thích việc thiết kế đủ loại kiểu tóc cho búp bê, nhưng hôm nay Tiểu Hạnh đã giúp nàng thực hiện giấc mộng ấy. Hơn nữa mỗi lần đổi một kiểu tóc khác cho hân đều làm cho nàng sinh ra một cảm giác kinh diệu –hân hoàn toàn là một tác phẩm xinh đẹp. (Mik: Mọi người không biết ai đã từng nói người ta là đàn ông a >”< *liếc liếc*)

–“Như Ý...” – Thanh âm nhàn nhạt vang lên.

–”Ách?”

–”Ngươi thật sự sẽ ở cùng ta sao?”

–”Ân a.” – Vấn đề này không phải hân vừa hỏi sao?

–“Thật như vậy sao?”

Thật sự ? Nàng trầm mặc, cầm lấy dải lụa đen buộc lên tóc hân. Vào cổ đại này, nàng quen được Tiểu Hạnh – hân là một nam hài hay giống hơn là một đệ đệ rất tốt. Nhưng nàng là người của hiện đại, không có khả năng thật sự sẽ luôn ở bên cạnh hân.

–“Hân là không được a. Ta rồi cuối cùng cũng phải về nhà a.” – Vài ngày nay, nàng phát hiện Tiểu Hạnh đặc biệt luôn muốn nàng bên cạnh. Không biết có phải vì hân có bạn bè không.

–“Về nhà?” – Hân lặp lại một từ mới mà nàng vừa nói.

– “Đúng a, mỗi người đều có nhà. Ta chỉ tạm thời ở đây làm nha hoàn, một ngày nào đó cũng phải trở về nhà mình thôi.”. Có điều trước khi muốn về nhà phải tìm được Uyên Uyên cùng hai cái tiểu thần tiên kia, nếu không thì không biết bao giờ nàng mới có thể trở lại.

Hắn xoay người nhìn chằm chằm vào nàng nói – “Chẳng lẽ không thể luôn luôn ở bên cạnh ta sao?” – Hắn một mực muốn nàng ở bên cạnh hắn, khí chất trên người nàng luôn làm cho hắn thấy an tâm.

-“Đương nhiên là...” – Vừa nói, ánh mắt của nàng đã bắt gặp một thân ảnh mà nàng ấn tượng rất sâu – “Ngô ...Hắn thật sự vẫn còn a” – Nàng thì thào tự hỏi

- "Người đang nhìn cái gì?" – Hấn nhìn bộ dáng tập trung tinh thần của nàng, hỏi.

-“Phượng Hi” – Nàng đáp, ánh mắt vẫn đang nhìn vào thân ảnh đang quỳ bên ngoài bức tường. Hiện tại với hướng nhìn của nàng, có thể nhìn qua lỗ hồng trên tường – nàng thấy được thân ảnh của Phượng Hi cùng Bối nhi.

Cho tới hôm nay, Phương Hi hân là đã quý được 11 ngày a. Nếu là người bình thường, chỉ sợ đã chết từ lâu. Mà hân có thể cảm cự đến hiện tại, thật sự không thể tưởng tượng nổi. Chắc là vì Bối nhi, cho dù nàng và Phương Hi chưa từng nói chuyện qua nhưng nàng cũng có thể nhìn ra được Phương Hi yêu Bối nhi rất nhiều. Nếu có một ngày nàng có thể tìm được một nam nhân như thế, có thể vì nàng mà cả tánh mạng cũng không màng – nếu như vậy nàng có nằm mơ cũng cười a.

Bất quá, tại xã hội hiện đại, nam nhân như Phụng Hi đại khái là đã bị tuyệt chủng rồi.

Phượng Hi sao? Đông Phương Hình Tôn nhìn theo ánh mắt của Như Ý hướng về phía lỗ hổng trên tường. Phượng Hi vẫn còn quỳ ở đó – Hắn ta thật sự hy vọng hắn có thể cứu Bối nhi sao?

Ngày mai là ngày cuối cùng, độc trên người Bối nhi sẽ phát tác. Đến lúc đó, cho dù là hân, cũng không thể cứu Bối nhi. Mà Phụng Hi cũng sẽ cùng chết với Bối nhi hay là một mình sống sót? – “Người đã nói người sẽ không đáng thương cho hân” – hân đứng trước mặt ngăn tầm mắt của nàng.

Nàng rõ ràng đã đáp ứng hắn, sẽ không đáng thương Phụng Hi. Mà hắn cũng không muốn nàng đáng người khác, nàng chỉ cần quan tâm hắn là đủ.
(Mik: Muội nói ca ba đạo quá a >""")

-“Tỷ tỷ có biết các người sẽ đi không?” – Thanh âm của Đông Phương Hình Tôn phá vỡ trầm mặc. Phụng Hi phải đi, chỉ sợ tỷ tỷ lại một mình đau lòng.

-“Biết... đã nói” – Ánh mắt lập tức thu về, Phụng Hi nói –“Vừa rồi tại hạ cùng Bối Nhi đã đến Ý Liên Các để chào từ biệt nàng!”- Đối với Đông Phương Quyển, hẳn thật sự không có cách nào hồi báo nàng, chỉ có thể hy vọng nàng sớm tìm được người có thể chân chính yêu nàng, không cần phải đem tâm đặt lên người hân.

Nguyên lai —— bọn họ đã đi gặp tỷ tỷ -“Người đừng quên chuyện người đã đáp ứng ta a”.

-“Cuộc đời này ta sẽ chỉ yêu một mình Bối nhi.” – Phụng Hi kiên định trả lời, nắm lấy tay vợ mình , cả hai đều nhìn nhau cười.

-“Chỉ cần người tuân thủ đúng a” – Đông Phương Hình Tôn nói, ánh mắt lại hướng về Quý Như Ý.

Tiểu Hân thật sự là Đông Phương Hình Tôn sao? Quý Như Ý hiện tại vẫn chưa tiêu hóa hết chuyện này. Tuy nhiên, những lời nói của Phụng Hi và Tiểu Hân bây giờ làm cho nàng nghe cứ như lọt vào sương mù, nhưng có thể khẳng định một việc – Tiểu Hân thật sự là Đông Phương Hình Tôn, cũng chính là vị Thiếu gia khủng bố làm cho người khác sợ hãi như trong lời Giai nhi từng kể.

-“Như vậy xin phép cáo từ” – Phụng Hi cùng Bối nhi biệt. Mới vừa định xoay người, Phụng Hi bỗng quay đầu – “Có chuyện tại hạ cảm thấy rất kì quái, tại hạ nghĩ có lẽ cũng nên nói cho Thiếu Chủ biết. Người hạ độc bối nhi là một phụ nhân chừng ba mươi tuổi, nhìn qua vẻ võ công và chiêu thức thì có thể đoán ra là người của Băng Minh Cung. Nhưng khi nàng hạ độc xong, thì lại nói tại hạ đến tìm người, nói là chỉ có Đông Phương Hình Tôn mới có thể giải loại độc này.” – Hân suy nghĩ thấy, người phụ nhân kia cơ bản không muốn lấy mạng của Bối nhi mà chỉ muốn dùng Bối nhi làm thí nghiệm để xem Đông Phương Hình Tôn có thể thật sự giải được Huyết Hồng Liên hay không.

-“Thật sao?” – Con người đen hiện lên một tia phức tạp. Trong trí nhớ của hân lơ mơ từng xuất hiện Băng Minh Cung này, chẳng lẽ là à sao?

-“Tốt lắm, chúng ta đi.” – Phụng Hi cúi người nói với Bối nhi.

-“Ân” – Bối nhi gật đầu, cùng diu tướng công rời khỏi Linh Hiên. –“Đông Phương Hình Tôn hình dung có chút không giống với những lời giang hồ đồn đại!” – Vừa rời khỏi Linh Hiên, Bối nhi liền nói ra nghi hoặc này của mình. Đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy Đông Phương Hình Tôn, ngoại trừ lạnh lùng nhưng nàng không tài nào nhìn ra được hân âm ngoan cay độc ở điểm nào.

-“Có lẽ là do người thiếu nữ bên cạnh hân a” – Phụng Hi cười. Đông Phương Hình Tôn mà hân nhìn thấy mấy ngày trước với Đông Phương Hình Tôn bây giờ đúng là cùng một người, nhưng khí chất của hân lúc này lại làm cho người ta cảm thấy như có tới hai người –“Có lẽ, từ nay về sau Đông Phương phủ sẽ thay đổi không ít a.”

Bởi vì người thiếu nữ kia mà thay đổi.....

Đông Phương Hình Tôn nhìn bóng dáng của Phụng Hi cùng Bối Nhi đã ra khỏi Linh Hiên, quay đầu nhìn chằm chằm vào Quý Như Ý-“ Làm sao vậy?” – Nàng đang dùng ánh mắt nghiên cứu để nhìn hân cứ như là chưa bao giờ thấy qua hân vậy (Mik: tỷ đang quan sát “sinh vật lạ” a ^^)

-“Người —— là Đông Phương Hình Tôn” – Quý Như Ý áp ứng hỏi. Đầu óc nàng bây giờ hoảng loạn, ai tới nói cho nàng biết là nàng nghe lầm đi, hân nhìn như thế nào cũng không giống một vị Thiếu gia khủng bố như mọi người nói a. Tiểu Hân nhìn sao cũng giống như Lenno làm sao có thể lãnh huyết được?

-“Ân” – Hân gật đầu làm cho nàng có cảm giác như ái đó gõ một gậy lên đầu nàng

-“Vậy người không phải là được đồng sao?” – Nàng ngẩng đầu lên, nhẹ giọng hỏi.

-“Không phải.” – Hân lắc đầu –“Là nàng nói ta là được đồng” – Từ đầu đến cuối hân chưa từng nhận mình là được đồng (Mik: giờ hai bọn họ cũng biết tuổi nhau rồi nên Mik đổi cách xưng hô cho “thân mật” *cười gian tà*)

Sao? Là nàng hiểu lầm ư? –“Vậy sao người không nói cho ta người chính là Đông Phương Hình Tôn?” – Nếu hân sớm nói cho nàng biết thì không đợi đến bây giờ nàng mới biết được sự thật này. Đột nhiên biết được làm nàng kinh hãi nhiều gấp mấy lần, e là tuổi thọ nhất định là bị rút ngắn a.

-“Nàng không có hỏi.” – Hân đáp một cách vô tội

Oanh! Nàng thật sự là kích động muốn dùng tay đánh cho hân một trận –“Ta có hỏi tên người , người lại nói người tên Hân.” (Mik: Tỷ mà đánh nổi ca ca ấy thì tỷ sẽ được lưu danh thiên cổ đấy ^^.. ý , mà nghĩ lại dám tỷ đánh được ảnh đấy *cười gian tà*)

-“Là Hình” – Hân sửa lại, hân chỉ không muốn nàng gọi hân là “Tôn” thôi. Không có bất kì nguyên nhân nào, chỉ là không muốn.

“Hân” cùng “Hình” cùng âm nhưng khác chữ , nói cách khác —— từ đầu đến cuối đều là nàng nghĩ sai sao? Nhưng cũng không trách được lúc nàng nói việc gặp hân cho Giai nhi, nàng ta đã khẳng định nhất định là do nàng nhầm.

Nhưng có điều, bộ dáng cùng tướng mạo này với những hành vi làm nũng của hân cũng có phần nửa trách nhiệm, những điều này làm cho nàng có chết cũng không nghĩ hân chính là Đông Phương Hình Tôn.

-“Người...” – Khuôn mặt ngây thơ, ánh mắt chuyên chú cứ như Lenno đang nằm trước mặt nàng vậy, làm cho nàng dù có giận đến mấy nhưng cũng không thể làm gì được. –“Tĩnh*” – Nàng thờ hân ra . (Mik: *tiếng thờ dài). Bây giờ dù có ngồi tranh luận xem hân có phải Đông Phương Hình Tôn không thì cũng không còn ý nghĩa gì. Sự thật đã bày ra trước mắt, nàng chỉ có nước tiếp nhận nó thôi.

-“Có điều cũng khá tốt, người đã cứu Bối nhi.” – Nàng theo thói quen vẫn duỗi tay vỗ lưng hắn, đây đại khái cũng có thể xem là điều an ủi duy nhất của nàng. Bây giờ nhìn hắn thế nào cũng giống một bức họa tôn giáo được để trong kính, phát quang tỏa sáng khắp nơi, cứu độ chúng sanh. Nếu hắn không cứu người thì ảo tưởng của nàng đại khái là sẽ bị hủy hoại mất (Mik: tỷ tỷ có trí tưởng tượng thật làm cho mọi đay bội phục .=)

Hắn nhìn nét mặt tươi cười của nàng – “Nàng vui về sao?” – Hắn tự tay vén lọn tóc rủ xuống bên tai nàng, nếu biết thân này của hắn, nàng có thể đối xử với hắn giống như đối xử với Tiểu Hạng không. Hắn yêu mến bộ dáng vui vẻ của nàng. Tâm tình của nàng dường như có thể ảnh hưởng đến hắn, làm cho hắn cảm thấy an tâm. Trong tám năm qua, hiện tại hắn mới cảm thấy yên ổn cả trong tâm hồn.

-“Có thể xem là vậy” – Quý Như Ý nhún nhún vai –“Hai người bọn họ yêu mến nhau, nếu mà một trong hai người phải chết, thì người còn lại sẽ rất cô đơn”. –Trong phim ảnh trên TV nếu như vậy thì đó là một kết cục bi kịch, đến lúc đó thì cũng coi như hết bộ phim. Nhưng trong hiện thực thì người còn lại làm sao có thể vượt qua được khoảng thời gian dài buồn chán cô đơn một mình mà không lúc nào không nhớ đến hồi ức của quá khứ?.

-“Yêu mến?”- Tay hắn đột nhiên dừng lại, từ ngữ trong lời nói của Như Ý hắn hoàn toàn không hiểu rõ –“Đó là cảm giác gì?”

-“Chính là cảm giác luôn muốn đối phương ở bên cạnh mình, cảm giác không muốn xa rời a.” – Nàng kéo tay hắn xuống, xoa xoa lên. Tuy rằng hắn là Đông Phương Hình Tôn nhưng nàng vẫn muốn xem hắn như Tiểu Hạng mà đối đãi. Còn đối với tiểu hài tử mà giải thích hai từ “yêu mến” thì giải thích như vậy hắn sẽ dễ dàng tiếp nhận a.

Luôn muốn ở bên cạnh đối phương, không muốn rời xa sao? Hắn kinh ngạc nhìn nàng. Ánh mắt lần đầu tiên hắn gặp Như Ý đã không muốn nàng rời xa hắn, hắn muốn nàng ở bên cạnh hắn, Quyển tỷ tỷ chưa bao giờ cho hắn cảm giác này, nhưng Như Ý thì có thể.

Tay của hắn ở trong lòng bàn tay của nàng mà dần dần trở nên ấm áp.

-“Ta cũng không muốn rời xa Như Ý, từ trước đến nay ta luôn muốn Như Ý ở bên cạnh ta” – Cúi người, hắn trịnh trọng nói.

-”Ách?” Nàng sững sờ, hắn đến tột cùng là đang nói cái gì a?

-”Cho nên —— “

-”Cái gì?”

-”Ta yêu mến Như Ý.”- Bởi vì thế cho nên hắn không muốn Như Ý yêu mến Phượng Hi. Bởi vì người Như Ý yêu mến chỉ có thể là hắn – Đông Phương Hình Tôn

A? ! Đôi bàn tay đang xoa xoa đột nhiên sững sờ giữa không trung, hắn —— đang nói cái gì?

Băng Minh Cung

Xung quanh bao phủ toàn là tuyết, gió rét lạnh thấu xương. Không thẹn với cái tên của nó, Băng Minh Cung đứng sừng sững giữa đỉnh núi Thiên Sơn quanh năm bao phủ một màu trắng xóa.

Một chiếc khăn đen che khuất khuôn mặt người phụ nhân, không ai biết phía dưới tấm màn che này là một khuôn mặt như thế nào – “Đông Phương Hình Tôn thực sự giải độc cho Bối nhi sao?” – Thanh âm của người phụ nhân tuy trong trẻo nhưng lại lạnh lùng, tuy nhẹ nhàng nhưng lại làm cho người ta lạnh run. Dù chỉ là một câu nói bình thường như lại làm cho người ta cảm nhận được cảm giác lạnh lẽo.

-“Vâng.”- Hắc y nam tử cung kì hồi báo trước mặt người phụ nhân. –“Thuộc hạ theo lệnh phu nhân đã luôn mai phục trước cửa Đông Phương phủ, hôm trước đã chứng kiến xác thực Phượng Hi cùng Bối nhi đã rời khỏi.”

Đông Phương Hình Tôn... Không nghĩ rằng hắn thật sự sẽ giải Huyết Hồng Liên –“Phượng Hi dùng cách gì để làm cho Đông Phương Hình Tôn chịu giải độc.” – Bản thân nàng cũng biết, Đông Phương Hình Tôn sẽ không quan tâm đến sự sống chết của người khác. Cho dù Phượng Hi võ công có tuyệt đỉnh như thế nào cũng không thể bức ép Đông Phương Hình Tôn giải độc cho Bối nhi.

-“Hắn đã không ăn không uống mà quỳ trước Đông Phương phủ 11 ngày liền, đến canh hai ngày thứ 11 thì Đông Phương Hình Tôn mới xuất hiện và đáp ứng giải độc cho Bối nhi.”

Người phụ nhân nhẹ nhàng thu ngón tay lại. Phượng Hi- hắn quỳ 11 ngày sao? Lúc trước nàng hạ độc lên người Bối nhi chỉ muốn nhìn xem y thuật của Đông Phương Hình Tôn có giống như trong lời đồn đãi hay không, nhưng đồng thời cũng bởi vì Bối nhi cùng Phượng Hi là một đôi uyên ương không ao ước làm thần tiên. Bọn họ có thứ mà nàng vĩnh viễn không có được.... loại tình cảm này làm nàng thấy chướng mắt, nàng muốn phá hủy nó.

-“Phu nhân có muốn thuộc hạ giết chết Bối nhi cùng Phượng Hi không?” – Hắc y nam tử hỏi. Hiện tại bây giờ vết thương của hai người bọn họ vẫn chưa khỏi, với võ công của hắn cũng dễ dàng loại bỏ hai người bọn họ.

Phụ nhân suy nghĩ –“Không cần.” – Dù sao nàng chỉ muốn biết y thuật của Đông Phương Hình Tôn đã đến mức nào, còn về phần Phượng Hi cùng Bối nhi... ngày sau hãy nói-“Người vẫn nhớ rõ dung mạo của Đông Phương Hình Tôn chứ?”

-“Nhớ rõ, thuộc hã đã tìm người họa tượng tốt nhất thành Lạc Dương, dựa theo những gì thuộc hạ miêu tả mà đã họa ra bức họa của Đông Phương Hình Tôn.” – Hiểu rõ tâm ý của người phụ nhân. Hắc y nam tử mang bức họa cuộn tròn luôn để bên người, kính cẩn giao cho phụ nhân.

Bức họa cuộn tròn được mở ra. Người trong bức họa quả là ngọc thụ lâm phong, thanh tú xuất trần, ở giữa hai hàng lông mày lại có một chu sa nốt ruồi màu đỏ tươi....

Hắn giống như “hắn” a ...

Khẽ run lên, phụ nhân cuộn tròn bức họa lại, đứng lên –“Chuyện này không được phép nói cho Cung chủ”.

-“Vâng, thuộc hạ đã rõ.”

Yêu mến – Lần đầu tiên có nam sinh đứng trước mặt nàng thoải mái nói ra hai chữ “yêu mến”, thật sự làm cho nàng kinh ngạc. Quý Như Ý quét lá rụng bên cạnh nhớ lại tình cảnh lúc ấy. Đối với Tiểu Hạnh... Ách ..bây giờ phải gọi hắn là Tiểu Hình mới đúng Đối với những câu nói như “hắn muốn nàng bên cạnh” nàng đã nghe quen rồi nhưng không nghĩ hắn nói yêu mến nàng, thật sự là không nghĩ đến.

Mà khi nghe lời hắn nói xong, nàng khuôn mặt không tự chủ được mà đỏ hồng lên. Nếu như đang ở thời hiện đại, nàng có lẽ đã liên tưởng đến những cánh hoa anh đào nhẹ nhàng bay xuống, một thiếu niên đứng dưới tán cây nhẹ nhàng thổ lộ tâm ý với một nữ sinh xinh đẹp –“Anh thích em, quen với anh nhé.” (Mik: em nói tỷ trí tưởng tượng bay xa mà .. đâu có sai >”)

Bạn đang đọc truyện *Không May Yêu Thương Người* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Chương Thứ Sáu

Ở bên cạnh ta, người thật sự có cảm giác an tâm sao?..... Nhìn lúc người ngủ lại làm cho ta bất giác rung động. Cái này Hắn là không thể nào.... Làm sao ta có thể nảy sinh cảm giác như vậy với nam nhân cổ đại? Huống hồ nơi đây là Đường Triều, không phải là thời đại của ta, ta chỉ là người ngoài cuộc...

Nàng bây giờ đang làm thị nữ tùy thân nhưng sao nàng có cảm giác mình giống như một nhân viên cứu hỏa vậy. Mọi người mỗi khi xảy ra sai lầm gì đều nhằm nàng mà báo cáo để cho nói giúp với Đông Phương Hình Tôn.

Nàng nhớ rõ khi ngày đầu tiên làm thị nữ, Hà bá bá đã không che dấu biểu lộ mà lấy khăn tay lau nước nước mắt. Mà cứ hễ nàng đi qua nơi nào là mọi người đều nghênh đón.

Là vì Tiểu Hình sao? Có phải giống như “nước lên thì thuyền lên” hay “mẫu bằng tử quý” (mẹ vinh nhờ con) nên mọi người trong phủ đều coi nàng giống như “nhân viên cứu hỏa” vậy (Mik : =.=)

Bước ra vào Linh Hiên, Quý Như Ý có chút không kiên nhẫn.

-“Nàng đi đâu vậy?” – Đông Phương Hình Tôn vừa nhìn thấy Như Ý liền lập tức lại gần. Từ sáng đến giờ chưa nhìn thấy nàng, trong lòng hắn có chút bối rối. Hắn không thích nàng rời khỏi tầm mắt của hắn .. đối với nàng , hắn luôn có loại cảm giác không thể nào hiểu nổi.

-“Đi Tàng Kinh Các sắp xếp lại Thư tịch (sách vở)” – Nàng đáp. Nàng nghĩ nếu cái loại nha hoàn tuân lệnh tuyệt đối này nên tuyệt chủng cho rồi, lần sau có lẽ chiến sĩ thi đua nào đó ắt hẳn sẽ không thương mà còn tặng cho nàng một cước (Mik: tỷ bik sao còn làm =.=) . Từ khi trở thành thị nữ tùy thân cho hắn, công việc của nàng giảm hẳn, mỗi ngày chỉ cần cùng hắn ăn cơm, giúp hắn làm ấm tay, chải đầu cho hắn, còn những thứ khác đều có người khác làm thay, cho nên nàng giống như phế nhân vậy. Nếu một người quá bận cũng không tốt nhưng nếu nhàn rồi quá mức cũng sẽ cảm thấy không được tự nhiên.

-“Tay còn lạnh không?” – Quý Như Ý hỏi, nhìn về phía tay đang buông lỏng của Đông Phương Hình Tôn (Mik: tỷ quan tâm anh ấy quá *mắt chớp chớp*).

-“Ân” – Hắn gật đầu, vươn tay về phía nàng (Mik: em bé đòi bế =.=)

Nàng thuần thục kéo tay hắn lại – “Vì sao người không tự mát-xa sưởi ấm?” – Thời tiết bây giờ đúng là đã ấm áp không ít, nhưng tay hắn vẫn lạnh như băng không có tí gì thay đổi.

-“Ta chỉ thích Như Ý sượt ẩm tay cho ta.” – Hấn trả lời. Hấn yêu mến cảm giác khi bàn tay nàng bao lấy tay hắn, phảng phất có cảm giác như lúc này trong mắt nàng chỉ có hắn (Mik: tính chiếm hữu của ca ca cũng cao thế =.) . – “Như Ý là thị nữ tùy thân của ta.” – Hấn hạ người xuống, tựa đầu vào vai nàng. Bả vai nhỏ nhỏ nhưng có thể làm hắn thấy ấm áp.

-“Ta biết rõ a.” – Nàng tiếp tục chăm chỉ “làm công tác” sượt ẩm tay cho hắn. Những ngày qua động tác của hắn cũng làm nàng khá quen thuộc. Hắn đôi khi vẫn thể hiện ra những hành động giống với một tiểu hài tử như là làm nũng muốn tìm kiếm sự bao dung, chăm sóc của người khác. – “Làm sao vậy?” – Nàng hỏi khi nghe ngữ khí của hắn có chút không vui.

-“Nàng phải ở bên cạnh ta a.” – Đông Phương Hình Tôn có chút ghen (Mik*tung bông tung bông*). Nàng đã là thị nữ tùy thân của hắn, phải luôn ở bên cạnh hắn chứ sao lại bỏ mặc hắn mà đến Tầng Kinh Các để ý đến đồng sách vở ấy.

Tiểu hài tử đang sinh khí. Quý Như Ý búng tỉnh, quả thật nàng rất hoài nghi, vì cái gì nàng và hắn cùng tuổi nhưng hắn lại cho nàng cảm giác hắn nhỏ hơn nàng? – “Được rồi, từ nay về sau, ta đều sẽ ở bên cạnh ngươi.” – Trấn an tiểu hài tử là phương pháp nhanh nhất.

-“Thật sự?” – Hấn nhìn chăm chăm vào nàng.

-“Ân, thật sự.” – Chỉ là thời gian còn lại chẳng còn bao nhiêu, đợi qua một thời gian nữa, khi nào kiếm đủ bạc, nàng sẽ đi tìm Uyển Uyển. – “Đúng rồi, Tiểu Hình.” – Nàng đột nhiên nhớ đến một chuyện.

-“Ách?” – Hấn nhướn mày.

-“Chính là..” – Quý Như Ý cân nhắc một chút – “Ta hôm nay vô tình đánh vỡ chén sứ men xanh ngời hay dùng, lại kêu đại nương phòng bếp đòi Phục Linh Cao thành Hoa Quả Cao.” – Tuy nhiên những chuyện này thật không liên quan đến nàng, nhưng nhìn mọi người trong Đông Phương phủ bộ dáng đều run sợ nên nàng cũng chỉ có thể đem những chuyện này gán vác hết vào người.

-“A” – Người đó nhàn nhạt đáp, vẻ mặt căn bản không thay đổi chút nào.

-“Còn có, nải nải của một nữ nhân sắp có cháu ngoại, nải nải nàng ấy muốn nàng ấy quay về, nhưng Hà bá bá nói muốn người phê chuẩn mới được.”

-“Hảo” – Hấn không suy nghĩ mà đáp ứng.

-“Tiểu Hình lát nữa ngươi xem sách thuốc hay luyện đan?” – Biết rõ với thân phận hiện tại nàng phải gọi hắn là Thiếu gia, nhưng nhanh chóng bị hắn phủ quyết, hắn lại vui vẻ muốn nàng gọi là Tiểu Hình.

-“Ta nghĩ muốn ngủ một lát” – Hấn rút bàn tay đã được sượt ẩm, vuốt ve cái trán.

Hấn mấy ngày nay đều vội vàng luyện đan nên đều không có nghỉ ngơi. – “Mệt lắm sao?” – Quý Như Ý nhìn Đông Phương Hình Tôn khuôn mặt có chút mệt mỏi.

-“Cũng có một chút” – Hấn dụi dụi mắt, nàng khiến hắn đặc biệt cảm thấy an tâm.

-“Vậy ngươi lên giường nằm, hảo hảo ngủ một giấc đi.” – Nàng cùng hắn đi vào phía trong Linh Hiên, đỡ hắn vào giường. Rất hiếm khi nào nghe hắn nói hai chữ “buồn ngủ”, nếu đã nói ra phỏng chừng hắn thật sự rất mệt.

Hấn yên tĩnh nằm trên giường, để mặc nàng trải chăn mềm giúp hắn. Với một nội các toàn là màu trắng cùng với khuôn mặt ngây thơ của thiếu niên thật sự làm người ta có cảm giác xuất trần thoát tục.

-“Láu lỉnh, hảo hảo ngủ” – Nàng vỗ vỗ đầu hắn, đang định bước ra ngoài thì lại bị một cánh tay nắm lấy tay áo nàng.

-“Ở bên cạnh ta” – Đông Phương Hình Tôn nhếch môi nói. Cho dù hắn ngủ, hắn cũng không muốn rời xa nàng.

-“Muốn ta ở lại bên cạnh sao?” – Nàng hỏi hắn.

-“Ân.” – Hấn nắm lấy tay nàng, gật gật đầu khẳng định. Trên người nàng có một loại khí chất làm cho hắn có cảm giác thư thái và an tâm.

Ánh mắt của hắn... vì cái gì.. mà lại đáng yêu như vậy? Ông trời, nếu nàng mà nhìn nữa chắc chắn sẽ phun máu mũi. – “Biết.” – Nàng bắt đầu đi nhún vai, lấy chiếc ghế ngồi xuống bên cạnh hắn – “Ngươi ngủ đi, ta hứa sẽ không bỏ đi.” – Nàng cam đoan nhìn hắn.

-“Hảo” – Đường như cảm thấy yên tâm, hắn nhắm mắt lại, bàn tay vẫn nắm chặt lấy tay nàng. Thật là rất muốn ngủ, rất muốn ngủ bên cạnh nàng.....

Xem ra là phải đợi đến lúc hắn thức dậy. Quý Như Ý một tay chống cằm nhìn chăm chăm vào Đông Phương Hình Tôn đang ngủ say. Khi hắn ngủ, vẻ mặt thật bình an lại có cảm giác như một đứa trẻ làm người ta luôn muốn che chở, phảng phất giống như một bức tượng Phật bằng thủy tinh vậy... nếu không cẩn thận sẽ biến mất.

Đôi lông mày thanh tú, hàng lông mi cong vút, làn da trắng nõn cùng với đôi môi hồng hồng... làm cho người ta không nhịn được mà chạm vào. Quý Như Ý bất giác đưa tay lên xoa mặt hắn. (Mik: ôi mũi ở đây làm “ki đà” sao? *đọt*) . Làn da tuy mềm mại nhưng lại lạnh như băng. Như vậy thân

thể hần ...có lạnh như vậy không?

Quý Như Ý chạm nhẹ vào lồng ngực, mắt, mũi ... cuối cùng dừng lại trên môi hần. Đôi môi mềm mại, so với những chỗ khác thì dường như ôn hòa hơn làm cho người khác muốn âu yếm Âu yếm ???

Không phải chứ, nàng vừa mới nghĩ là sẽ hôn Tiểu Hình sao? Quý Như Ý vội vàng thu tay lại, hai gò má bây giờ đã đỏ bừng Nàng ... khi nào lại có suy nghĩ lệch lạc như vậy với Tiểu Hình, có lẽ đây là một loại rung động. Nhưng mà với cái suy nghĩ lệch lạc này làm nàng cảm thấy như bản thân là kẻ “hái hoa tặc” vậy.

Nàng chỉ xem hần là đệ đệ a. Nhất định là do Tiểu Hình quá đẹp, quá mê người nên mới khiến cho nàng muốn hôn hần. Đúng, nhất định là vậy (Mik: tỷ đang “tự lừa mình dối người” a >”””

Bạn đang đọc truyện *Không May Yêu Thương Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Chương Thứ Bảy

Người nói người muốn ta vĩnh viễn ở cạnh người nhưng ta thật sự không có cách nào thực hiện lời hứa này. Khi ta quyết định rời khỏi người, ta mới phát hiện thì ra người vẫn còn những mặt khác ta chưa từng tiếp xúc qua. Không còn là khuôn mặt thuần túy ngây thơ mà thay vào đó chỉ có âm trầm lãnh liệt, yêu thương làm ta lùi bước. Cho nên ... ta không còn gì để nói rồi.

Trên đường đi, những người nhìn thấy Đông Phương Hình Tôn đều giống như gặp quỷ vậy. Dù sao chính nốt ruồi chu sa ấy cũng đã nói rõ thân phận của hần, chỉ có một mình Quý Như Ý là vẫn chưa nhận ra điểm kì quái ấy.

–“Tiểu Hình, người nói xem tại sao lão bản vì cái gì mà bán trâm lại không cần bạc?” – Cảm hai cây trâm mới, Quý Như Ý vừa đi vừa hỏi, đưa tiền tới nhưng lại không nhận, quả đúng là tư tưởng người cổ đại thật khó giải thích.

–“Không biết” – Đông Phương Hình Tôn thân nhiên nói, hần vừa rồi không chú ý lời nói của lão bản đó.

–“Vậy người nói có phải do bọn họ sợ người hay không?” – Bọn họ vừa trông thấy Tiểu Hình thì biểu lộ lập tức giống hệt như những người trong phủ Đông Phương vậy.

Sợ hần? Khả năng a, hần là Tà Y mà nhiều người trên giang hồ đều e ngại, đối với mạng người chưa bao giờ quan tâm đến, dù cho quanh hần toàn là thi thể thì hần căn bản cũng không có cảm giác gì – “Như Ý sợ ta sao?” – Hần nắm tay nàng có chút gắt gao hơn, nhìn nàng mà hỏi.

–“Ta?” – Quý Như Ý dừng bước lại, sửng sờ chỉ vào chính mình, lập tức cười – “Làm sao có thể”. Nếu như nàng sợ hãi hần thì hần là sẽ không ở bên cạnh hần lâu như vậy, huống chi hiện tại nàng đang cùng hần nắm tay đi dạo phố. Tuy nhiên nàng cũng không hiểu rõ lắm vì sao người trong Đông Phương phủ lại sợ Tiểu Hình đến như vậy, phảng phất như là Tiểu Hình nắm mọi quyền sinh sát trong tay vậy (Mik: lát hồi tỷ sẽ rõ >””””

Bạn đang đọc truyện *Không May Yêu Thương Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Chương Thứ Tám

Làm sao bây giờ ... ta phát hiện ra bản thân đã yêu người mất rồi, nếu nói là yêu mến thì loại tình cảm này mãnh liệt hơn rất nhiều. Ta đã yêu một nam nhân cổ đại sao? Cái này có phải —— có phải là nhân duyên tiền định không? Hay lại là hữu duyên vô phận?

Tin Quý Như Ý bị Đông Phương Hình Tôn nhốt vào địa lao trong một đêm đã truyền khắp Đông Phương phủ.

–“Tôn, người thật sự nhốt Như Ý vào địa lao sao?” – Vừa đẩy cửa vào, Đông Phương Quyển đã nhanh chóng chạy đến trước mặt của Đông Phương

Hình Tôn. Nghe ti nữ vào thông báo , nàng thật không tin ... Làm sao ... Làm sao có thể , Tôn rất yêu mến Như Ý sao lại có thể nhốt nàng ấy vào địa lao?

–“Tỷ tỷ biết rồi sao?” – Hờ hững liếc nhìn Đông Phương Quyền, Đông Phương Hình Tôn tiếp tục xem sách.

–“Nói như vậy Như Ý thật sự bị giam vào địa lao?”

–“Là vì nàng ấy hy vọng thế.” – Là vì nàng ấy muốn, hẳn chẳng qua chỉ là thành toàn cho nàng mà thôi. (Mik: mọii hết nói với ca ca ... “kết” ca ca quá ^^)

Nhìn biểu lộ của Tôn làm nàng nhớ đến Hình Tôn của ngày trước khiến cho Đông Phương Quyền tay bất giác nắm chặt vào váy –“Rốt cuộc là có chuyện gì đã xảy ra? Tôn, người không phải là rất yêu mến Như Ý sao?” – Lần trước Tôn có thể ở bên cạnh Như Ý an tâm mà ngủ. Nàng biết Tôn không muốn rời xa Như Ý. Chính Như Ý đã giúp Tôn mở lòng của mình ra, cũng làm cho nàng – là tỷ tỷ của Tôn bắt đầu hiểu hắn hơn. Nàng nghĩ rằng Như Ý sẽ cải biến Đông Phương gia, nhưng lúc này

Thích sao? –“Chính là vì thích. ta chỉ thích mình Như Ý nên ta tuyệt đối không để cho Như Ý rời khỏi Đông Phương phủ” – Rõ ràng là nàng làm trái hẳn nhưng hắn không có cách nào ra tay giết nàng. Bởi vì nàng sao? Hắn đã đáp ứng nàng từ nay về sau sẽ không giết người nữa.

–“Như Ý phải rời Đông Phương phủ sao?” – Đông Phương Quyền cả kinh, cái này so với chuyện nàng ấy bị nhốt vào địa lao còn khiến nàng giật mình hơn. Nàng bây giờ cũng có thể hiểu vì sao Tôn muốn nhốt Như Ý vào địa lao ... chính là vì không muốn buông tay a.

–“Ta nói rồi , ta sẽ không để cho Như Ý rời khỏi Đông Phương phủ” – Sắc mặt hắn trầm xuống ,khiến cho cuốn sách thuốc nặng nề rơi trên bàn.

–“A!” – Đông Phương Quyền nhìn cặp mắt tức giận của Tôn làm nàng hoảng sợ lui về phía sau . Nàng không thể giống như Như Ý mà ở cạnh bên Tôn được –“——Như Ý hiện tại đang ở trong địa lao, người không lo lắng sao?” – Địa lao như vậy cả một nam nhân cũng khó có thể chịu được huống chi nàng ấy chỉ là một nữ nhân yếu đuối.

Ngón tay thon dài co chút co lại, Đông Phương Hình Tôn im lặng .Như Ý sẽ không chịu nổi sao? Không chịu được không khí trong địa lao sao?

–“Tôn , hay là người trước hết cứ thả Như Ý ra trước đi.” – Nàng khuyên nhủ, cũng chỉ có Như Ý mới có thể làm Tôn nguôi giận thôi.

–“Trừ phi —— nàng ấy đáp ứng ta , vĩnh viễn ở lại Đông Phương phủ” – Vĩnh viễn ở lại bên cạnh hắn

Bây giờ đã bao lâu rồi ? Đã qua mấy ngày rồi? Ở địa lao này ngay cả chút ánh sáng mặt trời cũng không có, kể cả thời gian cũng không biết được. Thật không nghĩ tới nàng lại ở trong địa lao lâu như vậy. Tình huống này kéo dài cho đến bao giờ đây? Muốn tiếp tục đến khi nào?

Đầu đau quá, mặt cũng rất nóng , nàng sốt rồi sao? Cũng đúng a , dù sao nàng ngủ ở chỗ này... ngay cả nệm hay chăn cũng đều không có.

–“Như Ý, người làm sao vậy?”

Một thanh âm truyền đến bên tai nàng , hình như là Giai nhi a Nàng mơ màng nặng nề mở mắt, nhìn vào thân ảnh màu vàng trước mắt.

–“Như Ý , người không sao chứ?” – Giai nhi ân cần nói. Là vì ánh sáng trong địa lao sao, làm cho nàng cảm thấy mặt Như Ý có chút hồng.

–“Khá tốt, không chết được” – Quý Như Ý suy yếu mỉm cười. Thật sự là bội phục bản thân mình, giờ phút này mà nàng vẫn còn có thể cười được.

–“Người thật sự không có ý định thỏa hiệp với thiếu gia sao?” – Giai nhi đỡ thân thể Quý Như Ý lên nói –“Thiếu gia có nói, chỉ cần người đáp ứng ở lại Đông Phương phủ không được rời đi, thì hắn sẽ lập tức thả người khỏi địa lao” – Mấy ngày nay không khí trong Đông Phương phủ rất khắt khe, không ai dám đứng trước mặt Thiếu gia mà thờ ơ. Chỉ sợ chọc giận đến Thiếu gia thì không khéo mất mạng a.

Đáp ứng ? Có lẽ nàng có thể giả vờ đáp ứng hắn sau đó lại tìm cơ hội rời đi, nhưng khi nàng nhìn vào mắt hắn ... nàng thật sự không muốn nói dối hắn–“Ta...”.

–“Như Ý, ta nhìn thấy được Thiếu gia rất dễ dàng tha thứ cho người.” – Giai nhi tiếp tục nói –“Nếu là người khác chống đối với Thiếu gia như vậy , chỉ e là đã sớm mất mạng rồi. Thiếu gia quả thật rất thích người a, cho nên bất luận thế nào cũng đều muốn người ở lại.” – Thật không thể nghĩ là Quý Như Ý hết lần này đến lần khác lại muốn đều muốn đi. Thiếu gia đối xử tốt với nàng ấy như vậy, cái gì cũng đáp ứng cho nàng ấy.

–“Chính là ta...” – Đầu tựa hồ càng lúc càng đau, đôi mắt nàng nặng nề chỉ muốn nhắm lại.

–“Như Ý , người làm sao vậy?” – Giai nhi đỡ được Quý Như Ý, tay sờ trán nàng, nóng quá! –“Như Ý , người sốt rồi!” – Ông trời ,tại sao lại có thể như vậy !!!

Quý Như Ý miễn cưỡng nhìn Giai nhi –“Ta nghĩ hình như đúng vậy” –Nói xong liền lập tức lặn vào hôn mê.

Thật sự là muốn nhắm mắt lại, cứ như vậy mà hôn mê , không cần để ý đến bất cứ chuyện gì hết, đầu nàng càng lúc càng mất dần ý thức ... Chỉ là ... Vì cái gì nàng nấp mờ nhìn thấy trước mắt lại không phải là thân ảnh của Giai nhi ... mà là thân ảnh của hắn?

–“Tôn, đã năm ngày rồi” – Bên trong Linh Hiên, Đông Phương Quyền phía trước Đông Phương Hình Tôn, thầm nhắc –“Nếu cứ để Như Ý ở trong địa lao , chỉ sợ nàng”

–“Tỷ tỷ đang lo lắng sao?” – Đông Phương Hình Tôn lạnh lùng cắt ngang lời của Đông Phương Quyền, về mặt hồ hững. Khí hậu trong địa lao, hẳn cũng không phải là không biết, Nhưng Như Ý thật sự thà rằng ở trong địa lao cũng không muốn ở lại bên cạnh hắn sao?

–“Người chẳng lẽ lại không lo lắng sao?” – Đông Phương Quyền hỏi ngược lại. Người thích Như Ý nhất chính là Tôn cho nên người lo lắng nhất cho Như Ý cũng nên là Tôn mới đúng.

Con người đen thu vào, hẳn xoay người –“Chỉ cần Như Ý đáp ứng ở lại ta tự nhiên sẽ thả nàng ra.”

–“Tôn, người thật sự phải cố chấp như vậy sao?”- Tôn cố chấp so với tưởng tượng của nàng thật sự rất mãnh liệt.

Đúng vậy, cố chấp, người duy nhất khiến hắn cố chấp cũng chỉ có Như Ý –“Ngoại trừ Như Ý ra , ta sẽ không thích người khác, cho nên Như Ý cũng không thể rời khỏi ta.” – Nàng nên ở trong Đông Phương phủ,luôn một mực ở cạnh hắn...

–“Tôn, người như vậy là ...” – Đông Phương Quyền bất giác cắn môi –“Người yêu Như Ý sao?” – Vì yêu Như Ý nên Tôn mới cố chấp mãnh liệt như vậy Tôn muốn Như Ý ở bên cạnh mình. Cũng chỉ có khi Như Ý ở bên cạnh Tôn, Tôn mới có vẻ mặt an tâm nhu hòa như thế.

–“Yêu?” – Hắn lẩm bầm cái từ này ... Là vì hắn yêu Như Ý sao?

–“Giống như Phượng Hi yêu Bối nhi vậy, Phượng Hi có thể bất chấp mọi thứ để cứu Bối nhi, còn người ——” –Thì chỉ vì muốn Như Ý ở lại bên cạnh mình mà không từ thủ đoạn.

Yêu? Hắn thật sự yêu sao? Cảm giác mà Phượng Hi đối với Bối nhi cũng chính là cảm giác của hắn đối với Như Ý sao –“Ta không có yêu”

–“Người chẳng lẽ không thăm nghĩ muốn chiếm đoạt Như Ý sao?” – Đông Phương Quyền nói –“Ngoại trừ Như Ý ra, không có bất kì người nào có thể thay thế được nàng, ở trước mặt nàng, người sẽ không tỏ ra khí chất không làm người khác sợ hãi, thậm chí người có thể ngủ say bên cạnh nàng ấy” – Đối với chuyện này , nàng hiểu rất rõ, nàng yêu Phượng Hi, biết rõ loại tình cảm này làm người ta hạnh phúc nhưng cũng khiến cho người ta đau đớn. Chỉ tiếc là người mà Phượng Hi yêu không phải là nàng mà là Bối nhi.

Đông Phương Hình Tôn khẽ gạt mình , đó là yêu sao? Nói như vậy chính là hắn yêu Như Ý sao?

Gõ! Một tiếng đập cửa cắt đứt suy nghĩ của Đông Phương Hình Tôn. –“Ái?” – Hắn quay về phía cửa.

–“Là ta, Giai nhi” – Thanh âm sợ hãi vang lên ngoài cửa, có vẻ khá lo lắng.

Giai nhi? Đông Phương Quyền đứng dậy mở cửa –“Đã trễ như vậy người còn đến đây làm gì?” – Nếu như không có nguyên nhân , hạ nhân trong Đông Phương phủ rất ít khi đến Linh Hiên. Mà Giai nhi, nàng cũng không có ấn tượng mấy.

–“Đó là bởi vì...” – Giai nhi run run , liếc nhìn Đông Phương Quyền sau đó lại nhìn đến Đông Phương Hình Tôn, nhìn không được nuốt nước miếng. Nàng bây giờ thật sự rất muốn rời khỏi nơi này, nhưng Như Ý bệnh như vậy người hiểu biết y thuật trong Đông Phương phủ này chỉ có Thiếu gia –“Là vì Như Ý , nàng ấy”

–“Như Ý?!” – Đông Phương Hình Tôn cả kinh –“Nàng ấy làm sao?” – Ngực đột nhiên lại có cảm giác không ổn định.

–“Như Ý ngắt xiu, người rất nóng, hiện đang nằm ở Mai Viện, không biết Thiếu gia có thể hay không ...” – Lời còn chưa dứt, thỉnh cầu còn chưa xong đã không thấy bóng dáng của Đông Phương Hình Tôn đâu nữa.

–“Đại tiểu thư —— Thiếu gia”- Giai nhi ấp úng nói.

–“Không có gì” – Đông Phương Quyền cười nói –“Ta nghĩ là Tôn đã hiểu rõ bản thân rồi” –Mà nàng cũng rất vui mừng mà thành toàn cho hắn và Như Ý về sau

Yêu , hắn thật sự yêu Như Ý sao? Đông Phương Hình Tôn bước nhanh đến Mai Viện, mái tóc dài bị gió thổi ngược về phía sau khiến nó rối tung lên.

Nghe được nàng phát sốt, hắn vừa bối rối lại cảm thấy sợ hãi Sợ rằng nàng sẽ biến mất. Đông Phương Hình Tôn từ trước đến nay chưa từng e ngại bất cứ việc gì , giờ đây lại lo lắng cho một thiếu nữ. Yêu sao? Có lẽ thật là vậy. Chỉ có Như Ý mới khiến lòng hắn có hi, nộ, ái , ó như vậy.

Lúc trước hắn không rõ vì sao Phượng Hi lại có thể vì Bối nhi mà quỳ trước cửa Đông Phương phủ đến mười một ngày. Phượng Hi đối với Bối Nhi yêu một cách sâu sắc nhưng trong mắt hắn lại không có bất kì ý nghĩa nào cả. Nhưng hôm nay , hắn có thể khẳng định, nếu lúc ấy Như Ý là Bối Nhi, hắn nhất định cũng sẽ vì nàng mà quỳ xuống (Mik: *tung bông tung bông*)

-“Như Ý đâu?” – Đẩy cửa vào Mai Viện, Đông Phương Hình Tôn hỏi một gia đình.

-“Quý cô nương .. ở .. bên trong.”

Bên trong sao? Thân thể cao lớn của hắn đã nhanh chóng tiến vào bên trong Mai Viện.

Hai gò má nàng đỏ bừng, đôi môi tái nhợt, hai mắt nhắm nghiền, dù là đang hôn mê nhưng cũng có thể thấy được là nàng đang rất khó chịu. Tâm của hắn đột nhiên co rút lại – là đau đớn a Nhìn nàng như vậy ... hắn thật sự rất đau

Từ trước đến giờ hắn chưa từng nhìn thấy Như Ý bệnh như vậy. Có phải bởi vì hắn đem nhốt nàng vào địa lao không? Cho nên mới khiến nàng bệnh như vậy. Hắn đã sớm biết địa lao căn bản không thể thích hợp để nhốt người, huống chi nàng chỉ là một thiếu nữ yếu đuối.

-“Nàng thật sự không muốn vĩnh viễn ở cùng ta sao?” – Hắn thì thào, ngón tay nhẹ nhàng chạm nhẹ vào khuôn mặt của nàng. Ngay cả như vậy, nàng cũng kiên trì trong địa lao sao?

Nàng là người quan trọng nhất của hắn... nhưng hắn không thể trở thành người quan trọng của nàng sao? Trong tâm của hắn cảm thấy rất rõ, hắn yêu nàng, bởi vì Nàng chính là nàng... không ai có thể thay thế được nàng.

Thật thoải mái, thân thể tựa hồ có chút mát mẻ không còn cảm giác nóng bức làm nàng khó chịu nữa. Con đau đầu dường như cũng biến mất rồi. Nàng phát sốt, nàng vẫn còn nhớ rõ lúc Giai nhi đến địa lao, sau đó đầu của nàng đau nhức không ngừng. Nàng rất muốn mở mắt nhưng mí mắt lại nặng chịch không thể nhướng lên được. Là ai ở bên cạnh chăm sóc cho nàng? Đang nói gì mà nàng nghe không rõ. Cảm giác rất lạnh buốt mon tron trên mặt nàng rồi đến tay nàng, bao quanh thân nàng ... cảm giác này khiến cho nàng cảm thấy quen thuộc...

Nhưng tại sao luôn cảm thấy nó rất bị thương?

-“Ngô...” – Nàng cố sức mở mắt, Quý Như Ý dần thích ứng với ánh sáng. Sáng quá, là ban ngày sao? Từ ngày vào địa lao nàng đã lâu không được thấy ánh mặt trời rồi.

-“Ngươi tỉnh rồi sao?” – Thanh âm ôn nhu vang lên bên tai nàng, làm cho nàng cảm thấy quen thuộc.

-“Ngươi đã tỉnh sao, Như Ý?” – Là ai đang kêu tên nàng?

Khuôn mặt mềm mại, thanh lệ tựa như hoa lan, đôi mắt ôn nhu mang theo phần quan tâm đang nhìn nàng –“Đại tiểu thư?!” – Quý Như Ý giật mình, thanh âm lúc này của nàng tựa như tiếng rên rỉ vậy.

-“Thật tốt quá, ngươi cuối cùng cũng tỉnh.” – Đông Phương Quyền thở phào nhẹ nhõm như vừa trút bỏ một gánh nặng. Nếu nàng vẫn chưa tỉnh không biết Tôn sẽ biến thành như thế nào.

-“Nơi này là chỗ nào?”- Quý Như Ý nhìn xung quanh hỏi. Muốn động dậy nhưng toàn thân lại không có chút khí lực nào cả. Thân thể nàng mềm nhũn dường như đã bị rút cạn hết khí lực vậy.

-“Nơi này là Mai Viện, ngươi phát sốt nên ngắt xiêu ở địa lao, chính Giai nhi đưa ngươi đến đây dưỡng bệnh.”-Đông Phương Quyền giải thích.

Giai nhi? Đúng là nàng đã ngắt xiêu trước mặt Giai nhi, nhưng Giai nhi mang nàng ra khỏi địa lao không sợ Tiểu Hình sẽ giận lấy sang nàng ấy sao? –“Thì ra ta thật sự phát sốt” – Nàng thì thào, xem ra lần này nghiêm trọng hơn cảm vật bình thường trước kia, ít nhất lúc trước nàng cũng không cảm thấy bị rút cạn hết khí lực như lần này.

-“Đúng a, ngươi đã hôn mê hai ngày.” – Có điều cuối cùng cũng khá tốt là nàng đã tỉnh. Trong hai ngày này, Đông Phương phủ vì bệnh tình của Như Ý mà loạn hết cả lên.

-“Hai ngày?” – Có nói quá hay không? Nàng hôn mê những hai ngày sao? Từ nhỏ đến lớn nàng chưa từng hôn mê lâu như vậy. Bất quá cũng phải nghĩ lại, từ nhỏ đến lớn nàng cũng chưa từng bị nhốt qua địa lao lâu như vậy. –“Là đại tiểu thư luôn ở bên cạnh chăm sóc ta sao?” – Nàng mở miệng hỏi, tuy khả năng là rất nhỏ nhưng trước mắt cũng chỉ có mình nàng ấy, nàng cũng nên hỏi rõ suy nghĩ của mình.

-“Ta?” – Đông Phương Quyền nhú mày, lập tức lắc đầu –“Là Tôn đã chăm sóc ngươi trong hai ngày qua.”

-“Tiểu Hình sao?” – Gọi tên của hắn làm nàng phảng phất nhớ lại trong kí ức.... Thanh âm lạnh như băng, khuôn mặt yêu dị đầy ma mị, biểu lộ bị thương dường như muốn khóc. Bộ dáng tức giận của hắn lúc ấy, nàng nghĩ nàng không bao giờ quên được.

Là hắn chăm sóc nàng sao? Đem nàng nhốt vào địa lao, rồi lại bởi vì nàng phát sốt mà chăm sóc nàng sao? –“Hắn ở đâu?” – Cảm giác lạnh như băng lúc ấy ... nguyên lai là hắn a.... Người làm nàng thống khổ ... lại luôn muốn giữ nàng lại bên cạnh ...

-“Hắn luôn ở bên cạnh ngươi a!” – Đông Phương Quyền chỉ vào người bên cạnh Quý Như Ý.

Bên cạnh nàng sao? Quý Như Ý nhìn theo hướng Đông Phương Quyền chỉ, nhìn về phía bên cạnh giường nàng.

Khuôn mặt lúc ngủ rất ngây thơ, lông mày nhú chặt, tuy ngủ say nhưng tay ôm ngang eo của nàng – “Hắn như thế nào ——” – Ở cổ đại không phải là nam nữ “thụ thụ bất tương thân” sao? Vì cái gì là ngang nhiên nằm cùng giường với nàng, nếu dựa theo phim truyền hình cổ đại thì hẳn căn bản đã hủy đi sự trong sạch của nàng a —— Cho dù hắn cùng nàng trên người đều mặc quần áo. Nhưng mà nghiêm trọng hơn lại để cho Đông Phương Quyền nhìn lâu như vậy (Mik: *tung bông* .. *bắn áo hoa* ... “đồng sản cộng chằm a”)

-“Tôn hai ngày nay đều luôn bên cạnh chăm sóc người.”-Đông Phương Quyền thoáng nhìn Đông Phương Hình Tôn đang ngủ say, chậm rãi nói –“Từ bốc thuốc đến uống dược hẳn đều một mình tự làm. Đương nhiên là người hôn mê nên không thể uống bất cứ thứ gì, chính là Tôn từng ngậm từng ngậm giúp người uống hết. Một mực ở cạnh người, cho dù ngủ cũng sẽ ôm người giống như bây giờ vậy” – Quả thật đối đãi như trân bảo vậy (Mik: hắc hắc .. .thì ra ca ca lợi dụng tỷ hôn mê ăn đậu hủ của tỷ ah >”

Bạn đang đọc truyện *Không May Yêu Thương Người* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Chương Thứ Chín

Yêu người?? Cuối cùng ta cũng đã hiểu rõ tâm ý của mình – Ta yêu tất cả bộ mặt của người... cho dù ngây thơ hay tà ác, còn có cả sự cố chấp của người nữa. Ta chính thức thừa nhận... Ta—— đã yêu người. Cho nên ta muốn ở bên cạnh người, dùng hai tay ấm áp của mình để sưởi ấm cho bàn tay lạnh như băng ấy.

Nàng bị bắt cóc !!! Nàng thật sự là đã bị bắt cóc!! Từ lúc vào cổ đại này, hình như tất cả mọi tai nạn đều đi theo nàng a. Đầu tiên là bị hai cái tiểu thần tiên kia không chút thương xót nào đem nàng vứt trên núi, sau đó lại bị Tiểu Hình nhốt vào đại lao, lại còn bị sốt đến hôn mê hai ngày, hiện tại thì lại bị người ta dùng dây thừng mà trói như trói thịt heo vậy (Mik: =.=)

Đương nhiên là nếu dùng thịt heo để hình dung chính mình thì kể ra cũng hơi ụy khuất. Cái cổ của nàng mỗi lần vận vẹo uốn éo đều đau muốn chết, Quý Như Ý mở to mắt, nhìn xung quanh. Một mái ngói rách nát, dụng cụ bên trong thì bám đầy tro bụi và bùn đất, thoát nhìn có vẻ giống như một đại viện bị bỏ hoang.

-“Người tỉnh rồi sao?” – Thanh âm một nữ nhân vang lên bên tai Quý Như Ý. Tuy là câu hỏi nhưng lại mang ngữ khí khẳng định.

Một phụ nhân chừng ba mươi tuổi, tướng mạo xinh đẹp, trang phục toát lên vẻ cao quý, dung nhan diễm lệ. Hẳn là lúc còn trẻ, người nữ nhân này cũng thuộc loại “phong tư trác tuyệt”. Cho dù là hiện tại cũng khiến cho người ta phải tán thưởng vẻ đẹp của nàng từ tận đáy lòng – “Người là ai?” – Quý Như Ý hỏi. Bình thường những người bị bắt cóc, đại khái là câu đầu tiên đều hỏi bọn bắt cóc như vậy. Bị người nữ nhân xinh đẹp như vậy bắt cóc không biết là may mắn hay xui xẻo đây.

-“Ta sao? Ha ha” – Phụ nhân che mặt cười – “Là người cần người.”

Cần nàng? Quý Như Ý trừng mắt – “Người có bắt làm người không?” – Thật là kì quái, bởi nàng ở cổ đại này có thể chỉ được xem như người ngoài, nơi quen biết duy nhất chỉ Đông Phương phủ, căn bản chưa từng kết cữu oán với ai. Mà còn về phần “tài” hay “sắc” thì.... Nói thật ra nàng càng muốn có tài thì lại không có, muốn có sắc thì cũng chẳng có chút nào, nhìn sao cũng không giống với mục tiêu để bọn cướp ra tay.

-“Không sai! Người không phải đang làm nha hoàn tại Đông Phương phủ sao?” – Phụ nhân cực kì khẳng định – “Chỉ cần là thị nữ tùy thân của Đông Phương Hình Tôn, thì ta chắc chắn là không bắt làm người.”

Tiểu Hình sao? Bắt cóc nàng là vì Tiểu Hình sao?

-“Phụ nhân, bức thư đã được đưa đến Đông Phương phủ.” – Một thân ảnh hiện lên – một hắc y nhân cung kính quỳ xuống phía sau người phụ nhân, kính cẩn nói.

Đối với võ công của cổ nhân, từ lúc nhìn thấy Đông Phương Hình Tôn phá tan cái đình cũng đủ để khiến Quý Như Ý chết lặng rồi. – “Là bức thư gì?” – Nàng chen lời, trong lòng cảm thấy có chút bất an.

Phụ nhân liếc nhìn Quý Như Ý – “Không có gì, chẳng qua chỉ là một bức thư đề Đông Phương Hình Tôn đến nơi này.” – Rốt cuộc cũng có thể dẫn Đông Phương Hình Tôn tới đây. Những lần trước đều bị trở ngại bởi võ công cùng với độc thuật của hắn, nàng căn bản không dám đến gần hắn. Nhưng hiện tại nàng đã nắm trong tay người này, chắc chắn hắn sẽ giống “người kia”, sẽ đáp ứng đúng điều kiện ghi trên thư.

-“Người lợi dụng ta để dẫn hắn tới nơi này sao?” – Không cần người phụ nhân nói ra miệng, Quý Như Ý cũng biết rõ đại khái bức thư ấy viết gì. Dù sao dùng con tin để uy hiếp kiểu này cũng thường xuất hiện trên TV.

-“Lợi dụng sao?” – Phụ nhân cười xùy một tiếng – “Nếu là lợi dụng thì như thế nào. Ta không hiểu người trong Đông Phương phủ rốt cuộc có tài cán nào

mà có thể hấp dẫn được hân” – Nàng cũng hy vọng hân giống như “người kia”, nhưng cũng không hy vọng hân quá mức giống “người kia”.

–“Nếu như ngươi muốn gặp Tiểu Hinh, vì sao lại phải dùng đến thủ đoạn hèn hạ này.”

–“Ta đã từng gặp Đông Phương Hinh Tôn, vào tám năm trước, từ lúc đó giờ phút nào ta cũng mong được gặp lại hân. Chỉ có điều võ công cùng độc thuật của Đông Phương Hinh Tôn không phải thứ có thể dễ dàng đối phó, cho nên ta phải cần một con mồi” – Vốn tưởng rằng võ công của nàng đã tiến bộ nhưng nàng không thể ngờ rằng võ công của Đông Phương Hinh Tôn lại tiến bộ nhanh hơn nàng. Năm đó, nàng lại thua trong tay hân – thua trong tay một tiểu hài tử mười tuổi. Điều này khiến cho nàng thực sự không thể tin được. Nếu như trên vai trái không có vết sẹo này, nàng sẽ ngỡ nó chỉ như một giấc mộng.

Nói cách khác là võ công của Tiểu Hinh lợi hại hơn người phụ nhân này sao? Nhưng Tiểu Hinh thật sự có đến không? Khi bọn họ mang nàng đến đây thì hình như đã chuẩn bị sẵn mọi thứ, vậy thì hân đến nơi này tất sẽ gặp nguy hiểm –“Tiểu Hinh rốt cuộc là có kết oán gì với ngươi?”

–“Kết oán sao?” – Phụ nhân phất tay áo, cười mỉa hoặc –“Năm đó ta không chiếm được Đông Phương Thiên, vì thế hôm nay ta muốn con trai của hân” – Tuy là người phụ nhân đó đang mỉm cười như trong mắt chẳng mang chút vui vẻ nào. Đông Phương Thiên tuy chết nhưng vẫn còn để lại con của hân, đứa bé đó lớn lên y hệt như hân vậy.

Gi ? Muốn Tiểu Hinh sao? Nói cách khác là “Trâu già gặm cỏ non” sao? Quý Như Ý quay quay đầu, cố gắng không nghĩ đến điều này -“Phụ thân đã qua đời của Tiểu Hinh gọi là Đông Phương Thiên sao?” – Theo như đại tiểu thư Đông Phương Quyền thì nàng biết cha mẹ của Tiểu Hinh đã mất từ tám năm trước.... Chẳng lẽ người phụ nhân trước mặt này có quan hệ với cha mẹ của Tiểu Hinh sao?

Trời! Đến tột cùng là hoàn cảnh như thế nào a!

–“Qua đời....” – Hai chữ này dường như tác động mạch đến người phụ nhân, nàng ta không cười nữa, quay mặt trừng mắt nhìn Quý Như Ý –“Đúng vậy! Đông Phương Thiên đã chết, vì bảo vệ cho con tiện nhân kia nên chết. Nếu không phải hân vì con tiện nhân ấy mà đỡ một kiếm của ta. Ta làm sao có thể thất thủ như thế được!!!

Lần đầu tiên bắt gặp ánh mắt của hân nàng đã trầm mê trước nụ cười và ánh mắt ấy. Khuôn mặt tuấn nham khiến cho nữ nhân điên cuồng nhưng cũng làm cho người ta có cảm giác ôn nhu. Cho dù biết hân đã có thể từ những nàng vẫn yêu hân. Nàng cho tới bây giờ vẫn luôn có ý nghĩ muốn trở thành người nữ nhân mà hân yêu. Nếu nàng đã muốn nhất định sẽ không từ thủ đoạn... cho dù phải giết bao nhiêu người nàng cũng không quan tâm.

Là bà ta— giết phụ thân Tiểu Hinh sao? Quý Như Ý tựa hồ không thể thờ nổi. “Tiện nhân” trong miệng người phụ nhân trước mặt không phải chính là mẫu thân Tiểu Hinh a.

–“Cũng may là con tiện nhân ấy cũng không chịu nổi nên tự mình kết liễu tánh, đỡ cho ta phải bồi ả thêm một nhát kiếm. Ha ha!” -Người vô tình giết chết Đông Phương Thiên là nàng nhưng nhìn thấy Kinh Như Tuyết chết làm cho nàng cảm thấy vô cùng khoái chí. Nếu đúng lúc ấy Đông Phương Hinh Tôn không xuất hiện thì nàng đã sớm ném thi thể của Kinh Như Tuyết cho dã lang nơi thâm sơn ăn rồi. Không bao giờ nàng muốn cho con tiện nhân đó được an táng cùng với Thiên.

Cười điên cuồng một hồi, người phụ nhân tiếp tục nói –“Tiểu tử Đông Phương Hinh Tôn năm đó tận mắt chứng kiến cái chết của cha mẹ mình, không biết tâm tình của hân lúc đó như thế nào. Ha ha ha.”

Quý Như Ý căn môi nhìn về phía người phụ nhân. Thì ra cha mẹ của Tiểu Hinh đã chết như vậy. Một người là vì muốn bảo vệ đối phương... người còn lại thì muốn đi theo đối phương. Chung thủy đúng là loại tình cảm khiến cho người ta ngưỡng mộ nhưng họ căn bản lại quên mất đứa con của mình. Người nữ nhân ấy quá yếu ớt, không thể chịu nổi khi người mình yêu ra đi trước mình một bước, cho nên cũng muốn theo sau, nhưng còn Tiểu Hinh thì sao? Hân tận mắt chứng kiến điều đó ... lúc đó hân có cảm giác như thế nào??

Bây giờ nàng có thể hiểu vì sao hân lại sợ cô đơn như vậy. Người nữ nhân đang ở trước mặt căn bản chính là đã làm sai nhưng nàng cũng cảm thấy mẫu thân của Tiểu Hinh cũng có một phần lỗi. Sai là vì tại sao bà ấy lại không có dũng khí để tiếp tục sống..... để nuôi dưỡng hai đứa con của mình.

–“Ngươi yêu Đông Phương Thiên sao?” – Tuy rằng người phụ nhân nàng không nói nhưng đại khái nàng cũng cảm thấy điều này. Biểu lộ điên cuồng ... cho dù cười cũng giống như là đang khóc.

–“Yêu?” – Người phụ nhân khẽ run lên, ánh mắt mờ lung nhìn vào phương xa.

–“Thiên là người tốt, cho dù có bất luận chuyện gì cũng đều ôn nhu mà chống đỡ” – Câu nói của tiện nhân ấy vẫn văng vẳng trong đầu nàng. Tình cảm chôn giấu trong suốt tám năm, lại bị một con nha đầu cướp mất.

Cũng bởi vì ôn nhu như thế mà năm đó, nàng bị răn độc cắn, hân đã hết lòng cứu chữa. Nhưng cho dù thế nào hân cũng không vứt bỏ con tiện nhân ấy, nếu không có con tiện nhân ấy thì Thiên chính là của nàng. Cho nên, nàng đã giết tất cả những người có thể khiến hân lo lắng, làm cho hân chỉ thuộc về mình nàng, nhưng nàng không ngờ hân lại vì bảo vệ con tiện nhân Kinh Như Tuyết ấy mà cả tánh mạng cũng không màng.

–“Người Đông Phương Thiên yêu không phải ngươi, mà là phụ nhân của ông ta.” – Tuy là yêu nhưng Quý Như Ý không đồng tình với cách yêu điên cuồng này. Yêu một người lại muốn cướp đoạt mọi thứ của đối phương sao? Muốn làm chúa tể của mọi thứ sao? Mặc kệ đối phương của yêu mình hay không sao?

Cho nên tình yêu đến từ hai phía mới là điều tuyệt vời nhất.

-“Nói bậy!!!” – Bàn tay thanh thủy ấy tát mạnh vào hai má của Quý Như Ý. Người phụ nhân trừng mắt nhìn Quý Như Ý –“Nếu không phải vì muốn dẫn Đông Phương Hình Tôn tới nơi này thì ta đã sớm một đao giết chết ngươi rồi!”

Đau quá! Nhưng Quý Như Ý cười toe toét. May mà trên mặt không ứ đọng lại máu a, nàng không hiểu vì sao người cổ đại rất hoan hỉ khi giết người lại có màu đọng lại trên miệng? (Mik: tỷ có biết tình trạng hiện giờ của mình không? Tỷ còn nghĩ dc ba cái đó khiến muội ... thật bá phúc =.=)

-“Cho dù ngươi bắt được ta nhưng cũng sẽ không chiếm được Tiểu Hình.”

-“Thật sao?” – Người phụ nhân quay đầu về thân ảnh to lớn đang đứng trước cửa –“Vậy thì phải hỏi bản thân hần thôi.”

Hắn xuất hiện tựa như một người kỳ sĩ vậy, tuy trong nội tâm cảm thấy hần nhất định sẽ đến cứu nàng nhưng thật sự khi nhìn thấy được hần, nàng lại sợ hần sẽ gặp nguy hiểm.

-“Ta còn tưởng là ai, nguyên lai là ngươi a.” – Từng bước một đi vào phía trong. Đông Phương Hình Tôn liếc mắt nhìn về người phụ nhân. Tám năm trước a ta hủy diệt cả nhà hần, làm cho hần phải một mình chống đỡ Đông Phương phủ khi chỉ mới 10 tuổi.

-“Ngươi cư nhiên vẫn còn nhớ rõ ta sao?” – Người phụ nhân cười một tiếng, hai mắt vẫn nhìn chăm chăm vào Đông Phương Hình Tôn. Dung mạo thanh tú, làn da trắng nõn, giữa hai hàng lông mày còn có nốt ruồi chu sa mà chỉ có nam tử ở Đông Phương gia tộc mới được thừa hưởng. Tám năm trước hần vẫn chỉ là một tiểu hài tử, nhưng hần của ngày hôm nay quả thật là giống Thiên, giống như Thiên lúc còn trẻ vậy.

Mà chỗ bất đồng giữa hai người chính là thần thái lạnh lùng của hần- khác hần với sự ôn nhu vui vẻ của Thiên.

-“Nhớ rõ.” – Dung mạo của a ta vẫn không khác biệt gì mấy. –“Ngươi đánh nàng sao?” – Hần nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đang sưng đỏ của Quý Như Ý, ánh mắt lạnh lùng liếc nhìn người phụ nhân. Hần không ngờ Như Ý lại bị bắt đi ngay trong Đông Phương phủ. Sớm biết như thế, hần sẽ không để nàng ngồi đợi một mình trong Ngự Hoa Viên.

-“Đúng, là ta đánh.” – Người phụ nhân nói –“Nếu ngươi không muốn con nha đầu này bị thương thì tốt nhất nên thành thật nghe lời.” – Vừa nói, người phụ nhân rút thanh kiếm bên người, kề sát vào cổ Quý Như Ý.

Hơi lạnh của kim loại ghé sát vào cổ nàng, khiến cho tâm nàng đột nhiên hoảng sợ. Không phải thật sự là có ý định giết nàng a... Đối với việc sinh tử .. không thể phủ nhận, nàng sợ chết. Loại tình huống này căn bản trong sinh hoạt không có khả năng xảy ra, nhưng hôm nay lại thật sự xảy ra với nàng. Mà tình huống này, nàng chỉ là con mồi, người mà phụ nhân kia muốn đối phó chính là Tiểu Hình. Nói cách khác, Tiểu Hình trong tình cảnh này còn nguy hiểm hơn nàng.

-“Người hạ độc Huyết Hồng Liên trên người Bối Nhi là ngươi sao?”- Đông Phương Hình Tôn nhíu mày, lạnh lùng hỏi. Bên trong Băng Minh Cung, người có thù oán với hần cũng chỉ có a ta.

-“Không sai, là ta làm” – Người phụ nhân không chút khách khí mà thừa nhận –“Nếu có thể giải được độc của Huyết Hồng Liên, xem ra quả thật là không tầm thường.”

-“Ngươi muốn như thế nào?” – Một phong thư được đưa đến Đông Phương phủ, bảo hần phải một thân một mình đến đây. A ta tìm đến hần, quả là nằm ngoài dự đoán của hần. Nhưng hần tuyệt đối sẽ không để Như Ý bị tổn thương.

-“Ngươi thật sự không mang Thanh Viêm Tiên cùng độc dược theo đúng như giao ước ghi trong thư không?” – Phụ nhân lo lắng nói. Dù sao thì đây là hai thứ nổi tiếng nhất của Đông Phương Hình Tôn trong giới võ lâm.

-“Đúng” – Hần đã đến, dựa theo đúng như những gì ghi trong thư.

-“Năm đó ngươi dùng Thanh Viêm Tiên đã thương vào vai trái của ta, hôm nay ta muốn đòi lại món nợ này của ngươi.” – Người phụ nhân vung tay lên, một tên hầu y nhân từ đằng sau đột nhiên xông đến, ném vào tay Đông Phương Hình Tôn một thanh chủy thủ.

-“Thế nào? Không dám sao?” – Người phụ nhân nhìn Đông Phương Hình Tôn cầm thanh chủy thủ, kiểm trong tay a ta kề sát vào cổ Quý Như Ý, khiến cho cái cổ trắng ngần của nàng bị xước thành một đường máu –“Nếu như ngươi không dám làm, ta đây sẽ...”

-“Chỉ bên vai trái thôi đúng không?” – Ước lượng thanh chủy thủ trong tay, Đông Phương Hình Tôn không chút chần chừ đâm thẳng vào vai trái của chính mình. Máu tuôn ra nhuộm đỏ chiếc áo choàng màu lam nhạt.

Nhiều máu quá! Quý Như Ý nhìn chăm chăm vào vết thương đang không ngừng đổ máu của Đông Phương Hình Tôn... vết thương trên cổ của nàng hiện tại cũng không còn cảm giác gì nữa. Hần tại sao lại phải đồng ý, vì cái gì lại không phản kháng? Tại sao lại tự đâm vào vai của chính mình.... Là vì nàng sao? Hần không muốn để cho nàng bị thương sao? Máu trên vai hần vẫn từng giọt từng giọt nhiều xuống khiến lòng nàng đau như cắt.

Người phụ nhân khẽ giật mình –“Ngươi sợ nàng ta bị tổn thương sao?” – Nàng hận, vì cái gì mà hần không chỉ giống dung mạo của phụ thân hần nhưng ngay cả điểm này cũng giống hệt.

-“Đúng” – Hấn khẳng định nói.

-“Ngươi thật sự yêu nàng ta sao?” – Người phụ nhân hỏi... cũng giống như năm đó nàng chia mũi kiếm vào Kinh Như Tuyết mà hỏi Đông Phương Thiên vậy.

-“Đông Phương Thiên, hôm nay ta muốn giết chết Kinh Như Tuyết” – Tám năm trước, nàng đã từng nói như thế với Đông Phương Thiên.

-“Ngươi nghĩ ta sẽ để ngươi có cơ hội sao?”

-“Nếu như ta thật sự có thể làm?”

-“Vậy thì ta sẽ dùng cả tánh mạng của ta để bảo vệ cho nàng”

-“Ngươi thật sự yêu Kinh Như Tuyết sao?”

-“Đúng”

Câu trả lời của hấn làm cho nàng không cách nào phản bác được.....

-“Đúng” – Đông Phương Hình Tôn trả lời một tiếng, cắt ngang dòng suy nghĩ của người phụ nhân. Cũng câu trả lời như vậy, tám năm sau nàng lại nghe được từ chính miệng đứa con của hấn.

-“Cho dù ta muốn lấy tánh mạng của ngươi luôn sao?” – Vì cái gì mà nam nhân của Đông Phương Gia đều yêu nữ nhân của mình như thế.

-“Nếu như ngươi có thể đảm bảo cho Như Ý được bình an, ta có thể đem mạng của ta cho ngươi.” – Đông Phương Hình Tôn nói không chút chần chừ. Tánh mạng của bản thân, hấn căn bản chưa từng quan tâm đến.

Không thể được! Không thể được! Không có người nam nhân nào như vậy! Người phụ nhân không cam lòng nhìn chăm chăm vào Đông Phương Hình Tôn. Một Đông Phương Thiên là đủ lắm rồi, hiện tại con của hấn cũng giống như vậy. Hấn rất giống Thiên, thật sự rất giống...

-“Tốt lắm! Ta muốn mạng của ngươi!” – Người phụ nhân oán hận nói.

Tiểu Hinh – Hấn thật sự có ý định kết thúc sinh mạng của bản thân sao? Quý Như Ý hoảng sợ nhìn Đông Phương Hình Tôn, hấn bảo vệ nàng .. nàng có thể hiểu. Nhưng việc bảo vệ như vậy nàng không chấp nhận!!! Nếu hấn dùng tánh mạng của mình để đổi lấy cơ hội để nàng sống sót thì hấn nghĩ nàng sẽ vui về sao?

-“Ngươi!!! Cái tên ngu ngốc này, ta không cho phép ngươi chết!!!” – Nàng hét lên, căn bản không quan tâm đến thanh kiếm đang kề trên cổ của mình –“Ngươi có biết hay không, nếu ngươi chết, ta cũng sẽ chết theo ngươi!!!” – Đúng vậy, rốt cuộc nàng cũng không lừa được chính mình nữa rồi..... Nàng thương hấn, yêu hấn thật sự, nàng bây giờ cũng có thể hy sinh tính mạng của mình cho hấn.

Hấn ngây thơ nhưng cũng đầy mê hoặc, còn có cả bản tính cố chấp của hấn khiến cho nàng như rơi vào thế giới của hấn. Yêu thương hấn, đồng nghĩa với việc nàng phải từ biệt thế giới mà mình lớn lên trong suốt 18 năm qua. Cha mẹ nàng, bạn hữu nàng... tất cả mọi sự vật quen thuộc đều không có khả năng được nhìn thấy nữa...

Nhưng nàng ... nàng thật sự muốn ở bên cạnh hấn, muốn được ở cùng hấn. Muốn che chở mỗi lần hấn yếu ớt.... bảo vệ sự hồn nhiên của hấn

-“Nhưng ta chỉ hy vọng nàng có thể sống.” – Hấn nhìn nàng, mỉm cười nhưng không mang theo chút vui vẻ nào. –“Hiện tại ta có thể làm cho Như Ý có cảm giác an tâm tin cậy không?” – Hấn cầm chủy thủ trong tay, nhắm vào cổ mình ...

An tâm cái đầu hấn! Hấn mà chết thì nàng an tâm cái nỗi gì! –“Ta không cho phép! Ta không cho phép ngươi chết, ngươi có nghe không a! Ta không cho phép ngươi...”

Ba! Một hạt băng châu xẹt qua, nhắm vào tay của Đông Phương Hình Tôn cũng khiến cho Quý Như Ý thất kinh

-“Thủy” – Một thanh âm trong trẻo vang lên, càng lúc càng gần.

-“Phu... Quân.” – Người phụ nhân khẽ giật mình, sững sờ nhìn vào bóng người đang đi tới.

Quý Như Ý nhìn theo bóng người đang tiến vào. Một nam nhân vận trường bào màu trắng, gương mặt nho nhã, mặc dù không thanh tú thoát tục như Đông Phương Hình Tôn nhưng lại rất ôn hòa. Hấn là trượng phu của người phụ nhân này sao? Là hấn vừa mới ngăn Tiểu Hinh sao?

-“Chàng như thế nào...” – Người phụ nhân bất an nhìn trượng phu của mình. Rõ ràng là nàng đã phân phó cho thuộc hạ không cho phu quân biết được hành tung của nàng, nhưng sao phu quân có thể tìm đến được đây?

-“Ta vì sao lại biết đúng không?” – Bội Song Minh nhìn xung quanh – “May là ta đã phái người theo dõi nàng, nếu không thật sự không biết là sẽ gây ra họa gì.”- Nếu hán mà không kịp tới đây không biết nàng sẽ gây thêm tội nghiệt nào nữa.

Tuy rằng Đông Phương Hình Tôn trên giang hồ cũng không phải là người chi sĩ hiệ nghĩ gì, nhưng theo lời Thủy thì hán biết nàng thật sự thiếu nợ Đông Phương gia rất nhiều.

-“Thủy, vì cái gì mà nhiều năm như vậy nàng vẫn không quên được Đông Phương Thiên.” – Bội Song Minh cười khổ, bất đắc dĩ nói. Tám năm qua hán đã cố gắng làm cho nàng quên chuyện này nhưng không ngờ lại không thể làm được.

-“Đúng, là thiếp không quên được! Cho dù thành thân của chàng nhưng thiếp vẫn không có cách nào quên được Thiên!” – Kiểm trong này người phụ nhân khẽ run run, hét lớn về phía người bạch y nam tử -“Vì cái gì bọn họ có thể yêu nhau như vậy, loại tình cảm đó thiếp không cách nào chiếm được sao?” – Đông Phương Thiên cùng Kinh Như Tuyết là như thế, Phương Hi cùng Bối Nhi cũng vậy, giờ đến cả Đông Phương Hình Tôn cùng tiểu nha đầu này cũng thế!

Có lẽ ... nàng không thể quên được Đông Phương Thiên là vì nàng ngưỡng mộ ... ngưỡng mộ tình yêu của Đông Phương Thiên và Kinh Như Tuyết lúc đó.

-“Vậy nàng không nghĩ tới ta sao? Ta yêu nàng, nhưng nàng lại bài xích tình cảm của ta. Trong lòng nàng lúc nào cũng chỉ nghĩ đến việc trả thù Đông Phương gia, chưa từng quan tâm điều gì khác.”

-“Phu quân ... Chàng” – Thật là vậy chăng? Nàng vẫn cho rằng hán vì mưu lợi nên mới lấy nàng. trong tám năm qua, hán chưa bao giờ nói yêu nàng.

-“Nàng rốt cuộc vẫn chưa hiểu lòng ta.” – Bội Song Minh tiến lại gần người phụ nhân – “Nếu ta không yêu nàng thì tại sao ta năm đó lại phải lấy nàng? Dù ta biết rõ trong lòng nàng luôn yêu một người, mặc dù người đó đã chết.”

Nguyên lại ... Là nàng đã bỏ lỡ tình yêu của chính mình. Tay của người phụ nhân run run, thanh kiếm cuối cùng cũng rơi xuống đất. Nàng muốn thứ của người khác, nhưng lại không biết bản thân đã có điều mình muốn bên cạnh. ... Như vậy, suốt tám năm qua ... nàng đã gây nên tội nghiệt gì. ...

-“Đông Phương Thiệu Chủ” – Nam nhân ấy dịu người phụ nhân đang hoảng hốt dậy, xoay người nhìn Đông Phương Hình Tôn – “Chuyện lần này của phu nhân tại hạ mong ngài bỏ qua. Còn về phần cái chết của song thân tám năm trước, tại hạ sẽ trả lại cho Đông Phương phủ một cái công đạo.”

-“Không cần Ta chỉ cần nàng ta đừng làm thương tổn đến Như Ý.” -Đông Phương Hình Tôn bước qua Bội Song Minh đến trước mặt Như Ý, giúp nàng cởi bỏ dây thừng. – “Như Ý ... ta ——“

Oanh! Một quyền rất dứt khoát đánh thẳng vào bụng Đông Phương Hình Tôn, làm cho hán kêu lên một tiếng đau đớn (Mik: ặc ặc .. ta dịch đến khúc này cũng xem bị lừa ... cứ nghĩ sẽ có một màn tình cảm lắm .. ai dè tý “ra tay” ác quá .. người ta còn đang bị thương mà tý không lưu tình tí nào =.=)

-“Người có biết vừa rồi người rất ngu ngốc không a.!” – Quý Như Ý không ngăn được bản thân tức giận – “Người muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân a, dùng tánh mạng của mình để đổi lấy tánh mạng của ta, người cho rằng như vậy ta sẽ vui vẻ tiếp tục sống sao? Đúng vậy, ta sợ chết, nhưng ta càng không chấp nhận việc người chết, người có biết không!” – Vừa rồi do trái tim nàng như muốn ngừng đập vì lo lắng nên hiện giờ phải hạo hạo mà phát tiết ra (Mik: tý không chữa thương cho ca ca sao mà còn phát tiết >”

Bạn đang đọc truyện *Không May Yêu Thương Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 10: Chương Thứ Mười

Yêu chàng, là chàng suy? Hay là thiếp suy? Tóm lại, sau năm mươi năm nữa, chàng nhất định sẽ bị thiếp chèn ép. Tuy thiếp hay có cảm giác mình thiệt thòi nhiều điểm nhưng thiếp sẽ không tính toán bởi tình yêu cơ bản đã không công bằng nhưng cũng phải nói ai bảo thiếp không may đã yêu thương chàng.

-“Ta muốn đi Hàn Châu” – Tại Linh Hiền, Quý Như Ý kéo Đông Phương Hình Tôn ra khỏi giấc ngủ trưa, lớn tiếng tuyên bố.

-“Hàn Châu?” – Đông Phương Hình Tôn dụi dụi mắt, hán chỉ mới ngủ được một nửa đã bị gọi dậy nên có điểm chưa tỉnh táo. – “Nàng đi đến đó để làm gì?” – Nơi này là Lạc Dương nếu đi đến Hàn Châu cũng không phải là đoạn đường ngắn.

-“Đi tìm Quân Huyền Tuyết. ... Ách ... Sai rồi, chính xác là đi tìm vị cô nương mà Quân Huyền Tuyết muốn kết hôn kia.” – Nàng giải thích, bàn tay theo thói quen vuốt ve mái tóc dài của hán.

Hắn nhủ vậy, chờ nàng tiếp tục giải thích. Quân Huyền Tuyết tuy cũng là một người nổi danh trong võ lâm nhưng hắn lại chưa từng gặp qua người đó.

Thứ nhất, từ đây đến Hàn Châu cũng khá xa. Thứ hai, Quân Huyền Tuyết với hắn cũng không phải là người thích xuất môn. Bởi vậy hắn cũng chỉ nghe qua danh của Quân Huyền Tuyết mà thôi.

–“Chàng còn nhớ rõ không? Ta đã từng nhắc đến một người bạn tên là Lương Uyển Uyển. Ta vì đi tìm nàng ấy nên mới vào Đường Triều.” – Nàng lấy lược ra, bắt đầu chải tóc cho hắn. Trong nửa tháng qua, nàng đã tận dụng mọi thời gian để giúp hắn hiểu được lai lịch của nàng, mất khá lâu hắn mới tin những điều nàng nói.

–“Mà bây giờ vị cô nương mà Quân Huyền Tuyết muốn kết hôn nghe nói được gọi là Lương Uyển Uyển, cho nên ta muốn đi Hàn Châu tìm Quân Huyền Tuyết để xác nhận.”

–“Lương Uyển Uyển sao?”- Hắn nhướn mày. Đối với cái danh tự này hắn cũng đã khá quen thuộc, bởi vì nàng ta mà Như Ý mới muốn rời khỏi hắn.
–“Ta không chuẩn.” – Hắn vừa cự tuyệt vừa kéo tay nàng xuống.

–“Vì cái gì?” – Nàng phồng má nhìn hắn. Vốn nghĩ rằng hắn sẽ vui vẻ mà chấp thuận, không nghĩ rằng hắn sẽ cự tuyệt nàng.

–“Nàng đã nói là cả đời này nàng sẽ ở lại Đông Phương phủ.”

–“Nhưng ta chỉ đi Hàn Châu tìm Uyển Uyển để xem nàng ấy có thật là đang ở cô đại không thôi sau đó cũng sẽ trở về ngay.

–“Chính là ta không thích nàng đi gặp cái cô nương tên Uyển Uyển kia.” – Hắn chỉ sợ nàng sẽ đi rồi sẽ không trở lại bên cạnh hắn nữa. (Mik: hix .. muội kết Hinh ca quá)

–“Nhưng nàng ta là bạn hữu của ta a!” – Cho dù là hắn ghen nhưng cũng sai đối tượng rồi.

–“Như Ý, nàng không cần đi gặp bọn họ được không?”

Ánh mắt của bé nai con Bambi, vẻ mặt kỳ vọng như thể nếu nàng không đáp ứng chuyện này sẽ phạm phải tội ác tày trời khiến cho người ta như muốn đem cả thế giới tặng cho hắn luôn vậy. (Mik: =.=)

Quý Như Ý trong lòng trầm lắng đầu, xem ra cả đời này nàng nhất định sẽ bị bộ dạng này của hắn sai khiến mất thôi.

Thật sự là sai khiến được nàng sao? Có mới — là lạ! Tuy trước mặt hắn nàng có biện pháp nói “không” nhưng sau lưng thì âm thầm trốn đi. Nhìn Đông Phương Phủ dần dần xa khuất, Quý Như Ý thề lời. Vì muốn gặp Uyển Uyển nàng đành phải xin lỗi Tiểu Hinh vậy. Chỉ là không biết Tiểu Hinh có nhìn thấy bức thư tin nàng đặt lại trên bàn không nữa.

A !!! Hàn Châu ! Nàng đến đây!!!

Hàn Châu – Tuyết Hàn Sơn Trang

–“Các người thật sự xác định là Như Ý đang ở tới gần Hàn Châu sao? Không phải các người nói là nàng ở Lạc Dương sao?” – Bên trong Tuyết Vân Hiên, Uyển Uyển phi thường cao hứng. Vào cô đại được bốn tháng, sau lần đào hôn trước nàng vô tình gặp được hai tiểu thần tiên này nên mới được biết là Như Ý vì tìm nàng nên cũng đã đến Đường Triều. Chỉ có điều là do vận khí của Như Ý đen đui nên chưa bắt đầu tìm người đã bị thất lạc.

–“Đương nhiên không phải là do chúng ta lười biếng nên mới nói vậy!” – Hai tiểu thần tiên khẳng định. Nàng Uyển Uyển này cũng quá xem thường tiên thuật của bọn họ. Tuy là hiện tại bọn họ không thể sử dụng được nhiều nhưng vẫn có thể tìm được người.

–“Thật sao?” – Ánh mắt vẫn hoài nghi nhìn hai tiểu thần tiên.

Quá ... là coi rẻ bọn họ a! –“Thanh Tiên, người nhìn lại xem Quý thí chủ đang ở nơi nào.” – Tiểu Bạch Tiên vận y phục màu hồng nuốt miếng bánh bí đỏ đang nhai trong miệng xuống, quay đầu gọi huynh trưởng.

–“Hảo.” – Tiểu Thanh Tiên cầm lấy một chiếc máy tính nhỏ trong lòng bàn tay, nhập dữ liệu cơ bản của Quý Như Ý vào. Những năm nay, không chỉ có loài người mới tiến bộ về mặt công nghệ mà thần tiên cũng có nhu cầu hiện đại hóa a-“Rất gần” – Tiểu Thanh Tiên nhìn vào số liệu trong chiếc máy - “Gần như vậy, hình như là đang ở đây...”

–“Uyển Uyển!” – Một tiếng kêu to cất nàng lời nói của Tiểu Thanh Tiên khiến cho Tiểu Bạch Tiên đang ở bên cạnh giật mình mà té khỏi ghế.

Bọn họ không nhìn lầm chứ, vì cái gì mà Quý thí chủ lại ở trong Tuyết Hàn Sơn Trang?!

–“Như Ý” – Uyển Uyển đang ở bên trong cũng nhanh chóng chạy ra ôm lấy nàng, chưa hết vui mừng nói –“Như Ý, thật là cậu sao?” – Không phải nằm mơ a, tuy là hai tiểu thần tiên kia nói Như Ý đang đến Hàn Châu nhưng không ngờ lại có thể được gặp mặt nhanh như vậy.

–“Cậu làm sao tìm đến được đây?” – Uyển Uyển kích động hỏi

–“Bởi tớ nghe nói Quân Huyền Tuyết muốn kết hôn với một người tên Uyển Uyển, tớ không biết có phải là cậu không cho nên mới tìm đến nơi này.”-
Thật sự là không tin được có thể tìm được nàng ấy –“Vừa rồi đứng trước cửa của Tuyết Hàn Sơn Trang, đang không biết là làm sao để vào may mà gặp được nhà hoàn Tiểu Miên của cậu. Nàng ta vừa nghe tên của tớ đã lập tức dẫn tớ vào đây.” – Quý Như Ý chỉ vào Tiểu Miên đang đứng cạnh cửa.

Uyển Uyển gật đầu, bởi vì nàng sớm đã nói tên Như Ý cho toàn bộ những người trong sơn trang biết rồi.

–“Đúng rồi Uyển Uyển, tại sao hiện giờ cậu vẫn chưa trở về hiện đại? Cậu thật sự là có ý định gả cho Quân Huyền Tuyết rồi ở lại cổ đại luôn à.” – Sau khi vui vẻ vì cuối cùng cũng đã được gặp mặt, Quý Như Ý đột nhiên nhớ ra vấn đề quan trọng cần hỏi. Bây giờ đã qua hơn một trăm ngày rồi nhưng Uyển Uyển vẫn còn ở Đường Triều.

–“Đúng, tớ quyết định ở lại cổ đại” – Uyển Uyển gật đầu. –“Tuy là rất xin lỗi bố mẹ cùng tiểu đệ ở đó nhưng tớ không có cách nào rời bỏ Huyền Tuyết. Tớ nghĩ cả đời này cũng không tìm được người nào có thể yêu mình như vậy.” – Bởi vì yêu, cho nên mới hiểu được thế nào là quý trọng... vì thế nên nàng muốn quý trọng mặc dù cũng có lúc nó sẽ biến mất

–“Oa, cậu cũng ở lại Đường Triều à.” – Quý Như Ý vui mừng nói.

Cũng sao? Chẳng lẽ là –“Như Ý, cậu cũng quyết định ở lại đây luôn sao?”

–“Quý thí chủ cũng muốn ở lại Đường Triều luôn sao?”

Ba miệng một lời đều thất thanh kêu lên.

Là Tiểu Thanh Tiên và Tiểu Bạch Tiên! Quý Như Ý lúc này mới nhìn thấy hai tiểu thần tiên bên cạnh. Rất tốt, nàng hiện tại cũng tìm được người để phát tiết rồi.

–“Xem ra các ngươi cũng không tệ lắm!” – Hai tay chống nạnh, Quý Như Ý đi đến trước mặt hai tiểu thần tiên, vẻ ngoài thì cười tươi nhưng trong nàng đang rất là tức giận. Nhìn hai cái tiểu thần tiên miệng thì đầy thức ăn, người thì mập mạp, thật sự là làm cho người ta tức điên mà.

–“Không có đâu” – Hai tiểu thần tiên cười mỉu. –“Quý thí chủ, ngươi không biết là chúng ta tìm ngươi cực khổ đến thế nào đâu.” – Vì cái gì mà Quý thí chủ lại tìm đến đây nhanh như vậy, bọn họ còn chưa chuẩn bị tâm lý thật tốt à.

–“Các ngươi tìm ta rất vất vả sao?” – Với cái bộ dáng đang ăn uống no say của bọn họ với mấy cái lời nói này thật làm cho người ta muốn tin cũng không tin được.

–“Đúng à!” – Hai tiểu thần tiên gật đầu khẳng định. Cho dù là không có thì cũng đành nói có bằng không cũng sẽ bị Quý thí chủ đánh cho cực kì thảm à.

–“Bóp ! Bóp!” – Hai tiếng bạo lực không chút thương tình nào giáng xuống đầu hai tiểu thần tiên –“Có mới là lạ! Các ngươi có biết lúc đó có thể khiến ta chết đói ở cổ đại luôn không?”

Đau quá! Hai cái tiểu thần tiên ôm lấy đầu. Một thời gian ngắn không gặp, xem ra Quý thí chủ vẫn chưa hiểu được thế nào là đạo lý “tôn trọng thần tiên.”, mà hết lần này đến lần khác thủ tục của Thiên giới luôn quy định –“Không thể dùng tiên thuật làm hại đến nhân loại” khiến cho bọn họ giống như là tay không vũ khí vậy.

–“Đó chẳng qua chỉ là chuyện ngoài ý muốn thôi.” – Thật sự là nằm ngoài ý muốn, hai người bọn họ không nghĩ là sẽ xảy ra chuyện như thế này.

–“Còn dám nói.” – Quý Như Ý giờ tay lên.

–“Như Ý, chờ một chút” – Uyển Uyển kịp thời ngăn động tác của Quý Như Ý lại khiến cho hai tiểu thần tiên kia cảm động vô cùng. Quả nhiên Lương thí chủ tốt hơn nhiều.

–“Cậu mới vừa nói là cậu cũng muốn ở lại Đường Triều sao?” – Uyển Uyển hỏi rõ nghi hoặc trong lòng. Như Ý ở lại Đường Triều này có phải là cùng lý do với nàng không? Bởi vì tìm được người mình yêu nên quyết định cả đời ở lại cổ đại không thuộc về mình này sao?

–“Đúng à.” – Quý Như Ý cười trả lời –“Tớ cuối cùng cũng tìm được một nửa của mình rồi, cũng là do không cẩn thận nên đã giẫm trúng “bom” tình yêu nên nên bây giờ mới quyết định ở lại đây.” – Có một số sự việc chỉ có thể do mệnh trời sắp đặt.

–“Nói như vậy hai chúng ta đều ở lại Đường Triều sao?” – Uyển Uyển hưng phấn nói.

–“Đúng vậy, có thể làm bạn bè cả đời của nhau.” – Các nàng có thể tiếp tục làm bạn ở tại cổ đại này rồi.

–“Đúng rồi, “cục nợ” của cậu tên là gì?” – Uyển vừa bảo tất cả tạp nhân lui ra ngoài để hai nàng có thể tâm sự với nhau.

–“Đông Phương Hình Tôn.” – Quý Như Ý ngồi ở mép giường bên cạnh, vỗ vỗ tấm chăn mỏng.

Sao? –“Là Đông Phương Hình Tôn sao?” –Miếng bánh trên tay của Uyên Uyên nhất thời rơi xuống. –“Cậu nói người cậu yêu là người thấy chết mà không cứu – lãnh huyết ‘Tà Y’ Đông Phương Hình Tôn sao?” –Danh tiếng của hai người kia và Huyền Tuyết trong chốn võ lâm nàng cũng từng nghe Minh Nguyệt nói qua. Lúc trước là vì Minh Nguyệt muốn lấy cấp vũ khí nổi tiếng của Đông Phương Hình Tôn còn nàng là vì sợ hãi việc thành thân cùng với Huyền Tuyết nên đã cùng nhau trốn đến Lạc Dương.

-“Thấy chết mà không cứu ? Lãnh huyết vô tình sao?” – Quý Như Ý nhún đôi lông mày thanh tú lại .Mặc dù Tiểu Hình cũng có chút lãnh huyết a, có điều gần đây cũng tốt hơn rất nhiều –“Anh ta tính rất trẻ con, không giống như người bên ngoài đồn đại. Nếu cậu thật sự có thể gặp anh ta, cậu sẽ thấy anh ấy kỳ thật rất đáng yêu.” – Về mặt nàng đang rất say mê tiếp tục nói không ngừng. Nhắc đến Tiểu Hình thì hiện tại không biết hán như thế nào, huống hồ ở cổ đại này thật sự không có điện thoại nên không thể liên lạc ở mọi nơi được. (Mik: thiếu nữ đang iu quá là có khác =,=)

Aiz, đây chính là điển hình của nữ nhân đang yêu. Uyên Uyên tròn mắt nhìn Như Ý, đột nhiên Tiểu Miên về mặt bối rối chạy vào phòng.

-“Tiểu thư, không tốt rồi.”

-“Chuyện gì vậy?” – Uyên Uyên đỡ lấy Tiểu Miên hỏi. Nếu nàng không nhanh chóng chặn nàng ta lại, nha hoàn này rất có thể tông thẳng vào tường a.
–“Chuyện gì xảy ra sao?” – Nàng rất hiếm khi thấy Tiểu Miên hoảng sợ như vậy.

-“Người đó ...” – Tiểu Miên nặng nề thờ -“Đông Phương Hình Tôn đến đây...”

-“Người nói Đông Phương Hình Tôn đến Tuyết Hàn Sơn Trang sao?” – Quý Như Ý đang ngồi ở mép giường cũng nhảy dựng lên, chạy vội tới trước mặt Tiểu Miên. Chỗ ngồi của nàng còn chưa nóng mà Tiểu Hình đã đuổi tới đây rồi sao? Nàng cũng biết là hán nhất định sẽ đuổi theo nhưng không nghĩ là nhanh như vậy.

-“Đúng a!” – Tiểu Miên gật đầu –“Hơn nữa hán còn...”

-“Còn thế nào...?”

-“Gặp phải Gia, hai người đó sắp đánh nhau.” – Tiểu Miên trong lòng sợ hãi như nhìn thấy khủng bố vậy.

Nói cách khác ————“Có thể chứng kiến một cuộc luận võ sao?” Hai nữ nhân còn lại đồng thanh nói, sau đó lại chăm chú nhìn nhau. Không hổ danh là bạn bè, cả suy nghĩ cũng giống nhau. (Mik : =.=) Dù sao đây cũng là cuộc luận võ của hai đại cao thủ trong chốn võ lâm, cho dù có bạc cũng chưa chắc mua được vé vào cửa.

-“Tiểu Miên, bây giờ bọn họ đang ở nơi nào.” – Uyên Uyên hỏi.

-“Ngoài cửa ra vào ở Thiên Thủy Các.”

-“Hào, bây giờ chúng ta sẽ đến Thiên Thủy Các.”

Chúng ta sao? –“Tiểu thư? Em cũng phải đi sao?” – Tiểu Miên sợ hãi hỏi. Nếu là đi rồi ... nàng không biết còn mạng để quay lại Tuyết Văn Hiên không nữa.

-“Đương nhiên a.” – Uyên Uyên đáp. –“Cơ hội này khó có thể có được, chúng ta làm sao có thể bỏ qua.”

Nhưng vấn đề là nàng lại rất muốn bỏ qua a.

-“Đúng rồi Tiểu Miên. Đừng quên mạng điểm tâm đến, chúng ta có thể vừa xem vừa ăn điểm tâm a.”

Có thể vừa xem vừa ăn sao? Có làm không a!

-“Người thật sự không muốn giao Như Ý ra đây sao?” – Đông Phương Hình Tôn đánh giá người trước mặt. Người trước mặt cũng khá xinh đẹp với hai hàng lông mày dài nhỏ, chiếc mũi tao nhã thẳng tắp, đôi môi hồng nhuận, cùng với đôi mắt phượng tinh tế. (Mik: Mik có liên tưởng đến vẻ đẹp của mỹ thiếu nữ =.=)

Quần Huyền Tuyết, cái tên này hán đã từng nghe qua từ năm năm trước, một trong những “Kiếm Thần Y.”

-“Ta căn bản chưa từng gặp qua nàng ta.” – Quần Huyền Tuyết lạnh lùng trả lời. Như Ý, có phải cái tên mà Uyên Nhi vẫn thường hay nhắc đến không? Nếu đúng thì nàng ta với Đông Phương Hình Tôn có quan hệ gì? (Mik: lão bà của Hình ca ca đó *hắc hắc*)

Hán và Đông Phương Hình Tôn trước nay đều là nước sông không phạm nước giếng nhưng lần này Đông Phương Hình Tôn lại đến Tuyết Hàn Sơn Trang để đòi người.

-“Người thật sự không giao sao?” – Đông Phương Hình Tôn nheo mắt, trong tay áo trượt ra một thanh nhuyễn tiên* màu xanh. Đó cũng chính là Thanh Viêm Tiên nổi danh của Đông Phương Hình Tôn, đối với đối thủ mạnh như Quần Huyền Tuyết thì hán không thể không dùng đến

*nhuyễn tiên:Mik xin nói sơ qua về vũ khí của Đông Phương Hình Tôn. Đó chính là một sợi dây xích , được xem là 1 trong 18 loại binh khí cổ truyền. Về

cầu tạo thì nó không giống như loại dây xích thông thường, mọi mọi người có thể tham khảo hình bên dưới ^^

-“Ta căn bản là không có người để giao cho người.” – Thanh kiếm trong tay của Quân Huyền Tuyết cũng đồng thời được rút ra khỏi vỏ, chỉ có điều đối thủ là Tà Y Đông Phương Hình Tôn nên hắn cũng biết không thể nắm chắc phần thắng

Chiến sự nơi đây diễn ra rất căng thẳng. Tuy nhiên cách đó không xa lại xuất hiện ba thân ảnh đang lén lút nấp sau tảng đá.

-“Tiểu thư, hay là chúng ta về đi.” – Tiểu Miên chịu không nổi đành phải nhắc nhở lần nữa, nàng hiện tại bây giờ cả đứng còn không vững.

-“Gấp cái gì, bọn họ còn chưa bắt đầu đánh a.” – Uyển Uyển vừa ăn điểm tâm vừa nói. Nàng đến đây vì rất muốn xem kịch hay chỉ tiếc là hai cái Mộc Đầu Nhân ở đằng đó vẫn đứng yên không nhúc nhích a.

-“Đúng vậy.” – Quý Như Ý cũng phụ họa theo. Ở khoảng cách này chỉ có thể thấy được thân hình của hai người đó, căn bản không thể thấy rõ tướng mạo-“Uyển Uyển, “cục nợ” của nhà cậu vóc người đứng là đẹp không sai mà.” – Nàng cảm thán nói.

-“Ngô...” – Uyển uyển nuốt miếng điểm tâm đang ngậm trong miệng xuống nói –“Tớ vốn nghĩ là Huyền Tuyết đã gầy lắm rồi, không ngờ Đông Phương Hình Tôn càng khoa trương hơn.” – Quả nhiên là núi cao còn có núi cao hơn.

-“Đúng vậy, tớ luôn nói là Tiểu Hình thật sự rất gầy, hiện tại mục tiêu của tớ là trong vòng nửa năm phải vỗ béo anh ta lên 5 kg.” (Mik: tội nghiệp ca ca =.=)

-“Đúng là nên như vậy.” – Uyển Uyển đồng tình gật đầu –“Đúng rồi, vũ khí mà “cục nợ” nhà cậu đang cầm chính là Thanh Viêm Tiên sao?” – Nàng còn nhớ rõ Minh Nguyệt đã từng nói sơ về hình dáng của nó.

-“Đúng a. Sao vậy?” – Nhìn bộ dáng của Uyển Uyển hình như rất hứng thú với Thanh Viêm Tiên.

-“Ồ cổ đại này tớ có một người bạn tên là Minh Nguyệt, nàng cùng với Nhị ca của nàng đánh cuộc là xem ai ăn cắp được vũ khí của Huyền Tuyết, Đông Phương Hình Tôn và Thiên Vô Thiện. Cho nên nếu có thể, tớ hy vọng đến lúc đó cậu có thể cho Minh Nguyệt mượn Thanh Viêm Tiên của Đông Phương Hình Tôn vài ngày để nàng thắng cược.”

-“Không vấn đề.” – Hai người trong lúc rảnh rỗi vẫn còn nói chuyện phiếm dường như quên mất Tiểu Miên đang trạng thái chết cứng sau lưng. Làm sao bây giờ, Gia cùng Đông Phương Hình Tôn đã bắt đầu đánh nhau. Tiểu Miên cất lời một cách khó khăn nhắc nhở -“Tiểu thư ... cái kia ... Gia cùng Đông Phương Hình...”

-“Oa, bọn họ đã bắt đầu đánh nhau a.”

-“Một người sử dụng kiếm, một người sử dụng xích, không biết ai lợi hại hơn a.” (Mik: muối bó tay =.=)

-“Hắn là cũng không kém nhau đâu, có điều trước kia chưa bao giờ nghe nói hai người bọn họ từng luận võ.”

-“Trời! Tiểu Hình có thể nhảy cao được như vậy sao, tớ lần đầu tiên trong thấy đấy.”

-“Tớ cũng lần đầu tiên chứng kiến Huyền Tuyết có thể múa những động tác như trong phim vậy.”

Thanh âm hưng phấn vẫn tiếp tục vang lên.

Tiểu Miên có cảm giác dường như muốn té xỉu. Rõ ràng đây là chuyện liên quan đến sinh tử mà tiểu thư cùng với Quý cô nương lại hưng phấn như vậy sao? Thậm chí hai người bọn họ còn vừa ăn vừa xem nữa...

-“Tiểu thư...” – Nàng khó khăn nói.

-“Ách?”

-“Em nghĩ em Em...”

-“Cái gì?” – Hai người đều đồng loạt quay nhìn Tiểu Miên

-“Sắp.... té xỉu ...”

-“Phanh!” – Một tiếng ngã không tính là quá vang của Tiểu Miên cũng đã thành công làm cho trận đánh nhau ấy ngừng lại.

Chuyện Tiểu Miên ngất xỉu trong cả Tuyết Hàn Sơn Trang này cũng chỉ có Như Ý và Uyển Uyển là cảm thấy không đúng lúc.

-“Tiểu Hình, chàng đừng ôm ta chặt như vậy a.” – Bên trong Thiên Thủy Các, Quý Như Ý không chịu được đành phải kêu lên. Cô nhân không phải rất phong kiến sao? Vì cái gì mà Tiểu Hình lại chẳng kiêng nể mọi người đang có mặt ở đây mà ôm lấy nàng? Nhất là bây giờ, có thể trông thấy Uyển Uyển đang nháy mắt về phía nàng, vẻ mặt như đang xem kịch vui vậy.

-“Nhur Ý, nàg tại sao lại một mình rời khỏi Đông Phương Phủ?” – Đông Phương Hinh Tôn dựa đầu lên vai Nhur Ý, bàn tay đang ôm lấy eo của nàng càng xiết chặt hơn. (Mik: ôi “tình củm” .. quá là “tình củm” .. ngưỡng mộ Hinh ca ca quá ^^)

-“Ta có để lại thư tín cho chàng a.” – Thật sự là ôm rất chặt khiến cho nàng thở không nổi.

-“Nhưng rõ ràng là nàng đã đáp ứng ta sẽ không đi tìm người” – Nàng rời đi thiếu chút nữa là làm hấn phát điên lên mất, nếu không phải nhìn thấy bức thư nàng để lại, ắt hẳn giờ phút này đại khái là hấn đã lật tung cả thành Lạc Dương lên rồi.

Nàng chỉ là không thể cự tuyệt a. Quý Nhur Ý nhỏ giọng nói thầm. Dù sao với cái ánh mắt của chú cún bị bỏ rơi ấy nàng thật sự rất khó có thể không đồng ý.

-“Tiểu Hinh, chàng thả ta ra trước đi.” – Nếu mà không nói, nàng rất có thể sẽ trở thành người đầu tiên tại Đường Triều chết vì thở không nổi a.

-“Không buông.” – Hấn kiên trì nói.

Hấn quả nhiên là đang sinh khí ! Quý Nhur Ý duỗi hai tay, xoa xoa nhẹ lên lưng hấn –“Được rồi, đừng tức giận, lần sau nhất định ta sẽ không bỏ chàng mà đi như vậy nữa.” –Nàng trấn an, cùng lắm chỉ là lần sau không dùng phương pháp giống lần này được , tốt nhất là cứ đem hấn đi luôn là ổn.

-“Thật sự sao?” – Hấn lo lắng hỏi lại.

-“Đúng a.” – Nàng cam đoan –“Mau buông.” – Cho dù nàng thở không nổi thật nhưng dù sao cũng không muốn những người khác thấy cảnh này.

Đông Phương Hinh Tôn chậm rãi buông hai tay đang ôm Quý Nhur Ý ra –“Nhur Ý, ta rất nhớ nàng.” – Mấy ngày nay không được gặp nàng, khiến hấn thật sự rất nhớ nàng.

-“Lâu lnh, ta cũng rất nhớ chàng” – Nàng vỗ vỗ hai gò má trắng nõn của hấn. –“Tại sao chàng ra ngoài mà không bó tóc.” – Một mái tóc dài rối tung ở phía sau, tuy là rất đẹp , nhưng ở cổ đại này sẽ có người nghi ngờ là kẻ điên.

-“Ngoại trừ nàng ra ta không muốn ai chạm đến tóc của ta.” – Hấn thản nhiên nói.

-“Vậy chàng cũng có thể tự mình bó tóc a.”

-“Không biết.”

A? Không phải chứ? Quý Nhur Ý bắt đầu dĩ thử dài, một lần nữa hoài nghi không biết người nam nhân trước mắt này có thật sự 18 tuổi hay không.

-“Được rồi, ta giúp chàng bó tóc.” – Nàng cầm cây lược luôn đem theo bên người ra giúp hấn chải tóc.

-“Oa.” – Uyển Uyển đang ở bên cạnh đã vội nhảy tới trước mặt Đông Phương Hinh Tôn –“Nhur Ý, hấn rất đáng yêu a” – Uyển Uyển cảm thán nói

-“Đúng là đáng yêu.” – Quý Nhur Ý không phủ nhận.

-“Chỉ có điều đôi mắt hấn có điểm yêu mị quá.” – Uyển Uyển tiếp tục bình luận.

-“Đó chính là điểm đặc biệt a.” – Nhiều thứ mâu thuẫn hợp lại, sẽ không làm người ta có cảm giác không ổn mà ngược lại, nó khiến cho người ta không nổi dòi mắt.

-“Hấn bây giờ nhìn rất giống Lenno nhà cậu a.”

-“Cậu cũng cảm thấy vậy sao.”

Một người đáp một người trả lời không hề để ý đến hai người nam nhân bên cạnh các nàng khóe miệng đều đang run rẩy (Mik: =,=)

-“Đúng rồi, nốt ruồi trên trán này là trời sinh sao?” – Uyển Uyển hiếu kì hỏi. Nếu ruồi chu sa thật xinh đẹp nha, trong một triệu người chưa hẳn là được một người giống vậy. Nếu không phải lão công nương lai bên cạnh nàng đang ghen thì nàng đã sờ lên mặt Đông Phương Hinh Tôn rồi.

-“Cái đó là do trời sinh, nghe nói con trai trưởng trong Đông Phương gia đều có nốt ruồi như vậy.” – Tóc của Đông Phương Hinh Tôn cũng vừa được nàng bó xong.

-“Nói vậy là về sau nếu cậu cùng Đông Phương Hinh Tôn sinh hạ đứa con trai đầu tiên thì trên trán cũng sẽ có nốt ruồi như vậy sao?” –Hâm mộ a. Nhìn bộ dáng của Đông Phương Hinh Tôn chắc chắn là tiểu hài tử về sai tuyệt đối xinh đẹp a, xem ra nàng nên cố gắng sinh một nữ nhi để sau này còn bắt nó làm con rể a.

Sinh ? Đông Phương Hinh Tôn cùng Quý Nhur Ý đều đồng thời sững sờ.

-“Biểu lộ của hai người là sao a.” – Uyển Uyển nhìn bọn họ một cách kì quái –“Không phải là hai người chưa nghĩ đến việc thành thân chứ.” –Hấn là không thể nào a, Nhur Ý cũng đã quyết định vì Đông Phương Hinh Tôn mà ở lại cổ đại, nên hấn là cũng phải nghĩ tới hôn sự cùng với Đông Phương Hinh

Tôn a.

Thật sự là không có nghĩ tới. Quý Như Ý trừng mắt. Cho tới nay, bọn họ đều ở cạnh nhau, thậm chí ngủ cũng mang giường đến phòng hân. Chỉ có điều hành vi thân mật lắm thì cũng chỉ đến mức hôn môi mà thôi. Hôm nay nghĩ lại, nàng cũng thấy quan hệ của mình và Tiểu Hinh cũng rất là ——“thuần khiết” a.

-“Hắc hắc, đúng là đã quên là còn có chuyện thành thân này.” – Quý Như Ý cười mỉu – “Dù sao thì khi nào tớ muốn gả thì khi đó Tiểu Hinh cũng sẽ lấy tớ thôi. Cái này cũng được a, đúng không Tiểu Hinh.”

-“Hào.” – Hân trả lời không chút chần chừ, miễn là Như Ý vĩnh viễn ở lại bên hân là được. Còn Uyển Uyển đang ngồi bên cạnh thì cười không ngừng.

Chóng mặt a! Như vậy mà cũng thành được sao?

Trong phòng bếp ——

Hai tiểu thần tiên một tay vừa băm đùi gà vừa nói chuyện phiếm

-“Thanh Tiên, Quý thí chủ cũng muốn ở lại Đường Triều a.” – Tiểu Bạch Tiên nói. Đùi gà tuy là đồ ăn tốt nhưng càng nhai lại càng làm cho nàng thấy vô vị.

-“Đúng a, không biết Nguyệt Lão có còn trách chúng ta không a.” – Tiểu Thanh Tiên gật đầu. Lương thí chủ cùng Quý thí chủ cũng muốn ở lại. Sở nhân duyên ghi chép của Nguyệt Lão bởi vì hai người bọn họ dẫn người về quá cổ đại mà khiến cho nơi đó loạn hết lên.

-“Hân là ... không thể nào.” – Tiểu Bạch Tiên vỗ vỗ ngực. Tuy là bọn họ làm loạn nhưng cũng là giúp Nguyệt lão thành công tác thành hai đôi nhân duyên –“Thanh Tiên, ta thật rất nhớ bầu trời.” – Từ ngày gặp Lương thí chủ cùng Quý thí chủ bọn họ đều không có một ngày an lành.

-“Bạch Tiên, ta cũng vậy.” – Giọng điệu chờ mong vô hạn.

-“Có điều, chúng ta ..kiểu này có được tính là hoàn thành nhiệm vụ mà Phụ Vương giao cho chưa ?” – Vì trừng phạt bọn họ do cắt đứt râu của Nguyệt Lão nên phụ vương mới lệnh cho bọn họ hạ phàm, tìm một người lượng thiện, giúp người đó hoàn thành một nguyện vọng a.

-“Ta nghĩ, chắc cũng tính a.”

-“Aiz...!!!” – Tiếng thở dài lại vang lên trong phòng bếp.

Hiện tại bọn họ chỉ hy vọng tất cả thần tiên (có cừu oán chứ không có thù) đều phù hộ cho bọn họ sớm ngày được quay lại bầu trời.

Bạn đang đọc truyện *Không May Yêu Thương Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.